

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1069

HET NICHTJE UIT AMERIKA.

20 cent

Zij had een zware sigaar in de mond en dampte er genoeglijk op los.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het nichtje uit Amerika.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

RAFFLES MAAKT KENNIS MET SLOKUM.

Een van de fraaiste huizen aan de deftige St. James Square te Londen gelegen en dat sedert eenigen tijd bewoond werd door Sir Humphry Chesterton, den Onder-staatssecretaris, scheen op dien middag het doel te zijn van een groot aantal bezoekers, want telkens rolden er fraaie auto's aan.

Het was ontvangdag bij het echtpaar Chesterton, en ditmaal waren de gasten nog talrijker dan anders, want de dochter des huizes vierde haar verjaardag.

Zoodra de gasten hun auto's verlaten hadden, hetzij een fraaie limousine, een Ford of een taxi, werden zij onder aan het terras, dat naar de huisdeur leidde, opgewacht door den deftigen buttler in zwarten rok, die hen weder overgaf in handen van een bediende in muisgrijs livrei.

Alsdan bevonden zij zich in de uitgestrekte hall, een meesterstuk van middeleeuwsche bouw-

kunst, en die haar licht ontving door een prachtige koepel van gekleurd glas.

Achter in deze vestibule, met groote marmere platen bevloerd, rezen de beide monumentale trappen omhoog, die zich boven verenigden tot een breede gaanderij, van welker leuning een tweetal zeer fraaie en kostbare Smyrna tapijten afhingen.

Zware, ouderwetsche, stevige meubels gaven de vestibule een uiterlijk van deftige weelde.

Het was ook algemeen bekend, dat Sir Chesterton volstrekt niets wilde weten van de hedendaagsche meubelbouwkunst.

Hij placht te zeggen, dat een stoel in de eerste plaats geschikt moest zijn om daarop zonder gevaar voor het leven plaats te nemen.

Aan de wanden hingen een paar groote schilderijen van oude Engelsche meesters, zee- en landschaps voorstellende.

Wanneer de gasten een der beide trappen

bestegen hadden, na hun overgoed te hebben toevertrouwd aan de zorg van den bediende, werden zij daar boven ontvangen door de huishoudster Miss Blunt, een eerwaardige dame van bijna zestig jaar, met een fijn gelaat en met nog schitterende oogen, die wonderlijk afstaken bij het spierwitte haar.

Een oogenblik later konden zij de groote salon betreden, nadat de bediende die op den drempel van de deur had post gevat, met luider stem hun namen had afgeroepen.

Want al kon de heer des huizes persoonlijk slechts nu en dan een kijkje komen nemen, daar hij door drukke werkzaamheden in beslag werd genomen, daarom eischte hij toch, dat de voorschriften streng in acht werden genomen, ook al betrof het slechts een gewonen ontvangdag.

Het was om drie uur in den middag reeds tamelijk vol in de groote, deftig gemeubelde salon, met haar zijden overgordijnen, haar geweldig groot Perzisch vloertapijt, haar vier dubbele ramen, die van den vloer tot bijna aan de zoldering reikten, haar door een meesterhand geschilderd plafond, en haar sierlijke meubels uit den tijd van Lodewijk den Veertiende.

De vrouw des huizes, een dame met aristocratisch gelaat, dat getuigde van zielenadel en goedheid des harten, onderhield zich met al haar gasten, zonder onderscheid van rang of stand, steeds met dezelfde afgemeten gracieuze gebaren.

De jarige, Cissy Chesterton, een mooie brunette van een jaar of twintig, maakte zich verdienstelijk bij de theetafel, geholpen door een paar boezemvriendinnen.

Drie of vier bedienden gingen nu en dan rond met bladen, waarop glazen portwijn, Cherry, kleine gebakjes en sandwiches.

In een hoek van het groote vertrek, dicht bij een der ramen en met den rug daarnaar toegekeerd, stonden twee heeren, die nu en dan op gedempten toon eenige woorden met elkander wisselden.

Zooeven waren zij door den deftigen knecht aangediend als „Lord William Aberdeen en secretaris.”

En bijna iedereen van de gasten, die den naam hoorden, hadden even opgezien naar de rijzige gestalte van den oudste der beide heeren, met nog weelderig, zwart haar, dat slechts aan de slapen een weinig begon te grijzen, doordringende grijze oogen, en een gelaat, dat met zijn strenge klassieke lijnen geestkracht en ontembare vastberadenheid verried.

Er was bijna niemand in de groote ontvang-

salon aanwezig, die niet wist, dat Lord Aberdeen gerekend werd tot de rijkste mannen van Londen, tenminste wanneer men mocht afgaan op de grootte van zijn giften aan tallooze instellingen van liefdadigheid.

En in even groote bekendheid bijna mocht de secretaris, Charles Brand, zich verheugen, dien men bijna altijd in zijn gezelschap zag.

Maar wie zou de verbazing van al deze aristocratische dames en heeren geschetst hebben, wanneer eens iemand in staat ware geweest hen te verzekeren, dat Lord William Aberdeen inderdaad niemand anders was dan de befaamde Groote Onbekende, de man, naar wien Scotland Yard reeds ettelijke jaren vruchteloos zocht en op wiens aanhouding nog steeds een premie van duizend pond Sterling was gesteld!

Zeer waarschijnlijk zou men den man, die dit had durven volhouden voor krankzinnig hebben verklaard, of hem op zijn minst hartelijk hebben uitgelachen.

En toch zou men daarin ongelijk hebben gehad, want het was de zuivere waarheid; achter het mom van Lord Aberdeen, welbekend in de hoogste kringen van Londen, verborg zich John Raffles, alias Lord Edward Lister, de geniale avonturier, de man, die nog slechts enkele malen inderdaad in de macht der politie was geweest, al was het dan ook voor slechts weinige uren.

Wat Charles Brand betreft, hij heette inderdaad zoo, en reeds sedert jaren was hij de onafscheidelijke vriend van den Grooten Onbekende.

De beide mannen stonden een weinig afzonderlijk, en daar zij zacht met elkander spraken, behoeften zij geen vrees te koesteren dat men hen zou hooren.

Brand had zooeven een onderzoekenden blik op het gelaat van zijn vriend geworpen en zeide nu met een glimlachje:

„Weet je hoe lang we hier zijn?”

„Ik schat ongeveer een kwartier. Waarom vraag je dat?”

„Omdat ik nu reeds teekenen van verveling op je gelaat meen te bespeuren. Is dat niet wat vroeg?”

„Dat moet ik inderdaad vreezen, mijn waarde,” antwoordde Raffles met een ernstigen hoofdknik. „Ik geloof, dat ik in dat opzicht onverbeterlijk ben. Wanneer ik het niet bepaald noodig had gevonden voor mijn beroep, dan geloof ik stellig dat ik den brui gaf aan al die onmogelijke soirees, teas, hospartijen, muziekavondjes en andere moderne folteringen, die jullie geloof ik bestempelt met den naam van maatschappelijk verkeer.”

„Wat draaf je weer door!” zeide Brand lachend. „Zoo erg is het werkelijk niet. Ik vind die bijeenkomsten soms wel interessant.”

„Uit een anthropologisch oogpunt zijn ze dat misschien ook wel,” hernam Raffles met een flauwen glimlach. „Een man als Darwin zou hier een schier onuitputtelijk veld voor zijn belangwekkende onderzoekingen kunnen vinden maar ik vraag je, of het ons lichamelijk en moreel beter maakt, als wij uren lang moeten luisteren naar het zinneloos gekwaak van de hedendaagsche jeunesse dorée — mannetjes en wijfjes. Zeg mij eens eerlijk, of je er wel eens een woord tusschen door hoort, dat de moeite waard is te worden onthouden.”

„Nu, heel zelden,” moest Brand lachend toegeven. „Ik ben echter van oordeel dat een salon niet de aangewezen plaats is om over ernstige onderwerpen te debatteeren.”

„Dan moest men er zwijgen,” zeide Raffles kortaf.

„Zeg dat eens aan die jonge meisjes die hier rond loopen en je zult hooren, wat je ten antwoord krijgt.”

„O, dat kan ik wel vooruit zeggen. Zij zouden mij voor een oude, arrogant gek uitmaken, of voor een pedanten kwast en voor een kwezel. Wel, misschien ben ik dat alles wel.”

Brand keek Raffles even hoofdschuddend aan en vroeg toen met een oolijke uitdrukking op zijn rond, blozend gelaat:

„Wil je mij eens zeggen, waarom je eigenlijk hier bent gekomen?”

„Denk vooral niet, mijn waarde, dat een onweerstaanbare trek in de sandwiches van Lady Chesterton, een overigens voortreffelijke vrouw, die ik zeer hoog stel, mij hierheen heeft gedreven.”

„Je hebt mij dus met een bepaald doel hier mee naar toe genomen?”

„Dat is misschien wat sterk uitgedrukt. Toch hoop ik hier iemand te ontmoeten met wien ik wel eens nader kennis zou willen maken.”

„Man of vrouw?”

„Man.”

„Zijn naam?”

„Slokum. Hannibal Slokum.”

„Dat is een naam uit een kermisstuk!” riep Charly verschrikt uit. „Zulke mensen leven toch niet in werkelijkheid?”

„Zij leven, Brand,” hernam Raffles bedaard. „Misschien niet in Engeland, maar wel in het land van den dollar, dat men ook wel het land van de onbegrensde mogelijkheden noemt.”

„Wat is die Hannibal Slokum voor een man?”

„Wat ik je verzoeken mag, niet die minachtende klank in je stem. Je praat over een Amerikaan, die per minuut twee en dertig dollar en zeven en vijftig cents te verteren heeft.”

„Sapperloot!” kwam Brand verbluft, „dan is hij zelfs voor Amerika zeer rijk. Wat doet die man?”

„Handel drijven in spek en aanverwante artikelen.”

„Ik heb nooit geweten, dat de Amerikanen zooveel spek gebruikten.”

„Dat doen ze toch werkelijk, maar in hoofdzaak schijnt mijn goede vriend Slokum het van den export te moeten hebben. Er gaan ontzettende hoeveelheden zijden spek, hammen gezouten en versch, kluiven, reuzel en andere lekkernijen van het varken afkomstig, naar het Vereenigde Koninkrijk.”

„En wat wil je nu van dien man?”

„Och, voorloopig kennis met hem maken.”

Brand keek Raffles eens van terzijde aan en liet een veelbeteekenend kuchje hooren.

Na een oogenblik te hebben gezwegen, vervolgde de jonge man:

„Hoe komt die man hier op een tea van Sir Chesterton verzeild?”

„Hij heeft hem noodig naar het schijnt, in verband met plannen om zijn artikel op groote schaal naar Engelsch Indië uit te voeren.”

„Naar een Mohamedaansch land?” kwam Brand verbaasd. „Wat wil hij daar met zijn spek uitvoeren? Het varken wordt daar toch als onrein beschouwd?”

„Ja, maar de bijprodukten van het varken niet. Daar zijn toch talk, leer en andere zaken en bovendien wonen er in Indië toch ook nog heel wat Engelschen, die hun ontbijtspek maar noode missen, waaraan zij zoo verslaafd zijn.”

„En kent Slokum onzen onderstaatssecretaris?”

„Hij is door den Amerikaanschen gezant in hoogst deszelfs persoon aan hem voorgesteld.”

„Dan is die Slokum een man van groot gewicht?”

„Van zeer groot gewicht. In Amerika moet hij zooiets van twintig duizend menschen in dienst hebben, veedrijvers, varkenshoeders, magazijnmeesters, boekhouders, klerken, slagers, smids, die de bussen maken, en weer anderen die ze dicht soldeeren, timmerlieden, die de kisten maken voor de bussen, ik weet al niet wat. Maar zie eens, ik geloof waarlijk dat onze man daar zoo juist aankomt.”

Inderdaad, de bediende in de deur had zooveen met luider stem geroepen:

„Mijnheer Hannibal Slokum en Miss Dolly Hooper, uit Philadelphia.”

En nu schreed een man het vertrek binnen van meer dan middelmatige lengte, breedgeschouderd, met zeer weinig haar, dat bovendien nog gemillimeterd was, en kleine, diep weggezonden oogen van een onbekende, grijs-groene kleur. Hij was in dure kleederen gestoken, maar toch kon men maar al te goed opmerken, dat hij niet gewend was, ze vaak te dragen.

Zijn das, overhemd, manchetten en vingers schitterden van juweelen.

Naast hem ging een mooi meisje van een jaar of achttien, een aardig gezichtje, door donkere krullen omlijst, het type van de „Amerikaansche”.

Zij keek aanstonds vrijmoedig rond, zonder een spoor van verlegenheid, als iemand, die gewend is, zich in groote gezelschappen te bewegen.

Aanstonds verliet Lady Chesterton haar plekje, om den rijken gast te gaan begroeten, door haar dochter Cissy vergezeld.

Raffles en Brand zagen, hoe Lady Chesterton een bediende wenkte, die dadelijk de zaal verliet.

„Nu wordt Sir Chesterton zeker gewaarschuwd, dat de hooge heer zoeven is aangekomen,” zeide Raffles met een zacht lachje.

Hij bleek goed te hebben geraden, want een oogenblik later trad de heer des huizes, aristocraat van top tot teen, de salon binnen en begaf zich naar Hannibal Slokum, dien hij al spoedig naar een afgelegen hoekje meetroonde.

Wat Dolly Hooper betreft, deze had dadelijk vriendschap gesloten met Cissy en de beide meisjes snaptten dadelijk druk met elkander.

Na eenigen tijd zwijgend te hebben toegezien, vroeg Brand.

„Is dat meisje zijn dochter?”

„Neen, zij is zijn nicht, heb ik gehoord.”

„Wat doet zij hier? Handelt zij ook in spek en aanverwante artikelen?”

„Voor zoover ik weet niet. Als ik het goed begrepen heb, is zij eenvoudig voor haar plezier op reis. Zij wilde volstrekt de reis naar Europa maken, maar haar vader had het zelf veel te druk en zoo besloot zij met dien vreeseijken man, die haar oom is, mee te gaan.”

„Een alleraardigst gezichtje.”

„Niet waar? Echt Amerikaansch. Maar stil nu, ik geloof zoowaar, dat Sir Chesterton ons in het oog heeft gekergeren en ons aan mijnheer Slokum gaat voorstellen. Je trekt je beste ge-

legenheidsgezicht, Brand: Je komt tegenover zijne Majesteit Mammon te staan.”

De beide mannen deden alsof zij niets van de nadering van hun gastheer en van den Amerikaanschen spekkoning hadden gezien, totdat de eenigszins krakende stem van Sir Chesterton klonk:

„Permitteer mij, Mylord, dat ik u in kennis breng met mijnheer Hannibal Slokum uit Philadelphia en u ook, mijnheer Brand.”

Er werd van weerszijden gebogen, men nam elkander goed op, de Amerikaan kneep zijn kleine oogen nog dichter, zoodat ze bijna onzichtbaar werden, spalkte ze toen wijd open en zeide met een verschrikkelijk Amerikaansch accent:

„Blij u te zien, Mylord. Ik heb al van u hooren spreken in Amerika. U schijnt hier nog al bekend te zijn in Londen.”

„Dat moet ik vreezen, mijnheer Slokum,” antwoordde Raffles met een zucht.

„Ik heb u door eenige personen, die het konden weten, als een groot liefhebber van oudheden hooren bestempelen, Mylord. Is dat zoo?”

„Ik erken, mijnheer Slokum, dat ik mij verheug in het bezit van eenige niet onaardige verzamelingen,” antwoordde Raffles, een weinig verbaasd.

„Misschien zult gij u verwonderen, Mylord, dat ik dit onderwerp aanroer. Maar ik ben iemand, die recht op zijn doel afgaat,” hernam de groote handelaar in spek. „De zaak is deze, dat ik een paar dagen geleden bij een handelaar in oudheden eenige voorwerpen heb gekocht om die mede te nemen, als ik weer terug ga — over een maand zoowat. Ik ben zelf een groot liefhebber. Ik zou echter gaarne het oordeel vernemen van een kenner, en speciaal van een Engelschen kenner. Daarom zal ik met de deur in huis vallen. Als u soms een oogenblik vrij hebt, zoudt u mij een groot genoegen kunnen doen, als u mij eens in mijn hotel kwam opzoeken om naar die dingen te zien.”

Raffles keek den Amerikaan een oogenblik verwonderd aan, want zelfs van een bewoner van de Vereenigde Staten was zulk een vrijpostigheid ongewoon te noemen.

Hij herstelde zich echter spoedig en greep de gelegenheid aanstonds met beide handen aan.

„Gij valt mij een weinig rauw op het lijf met uw verzoek, mijnheer Slokum, en ik weet ook niet of ik morgen wel in de gelegenheid ben om bezoeken af te leggen. Weet gij uit uw hoofd, hoe het morgen met mijn dagverdeling staat?”

vervolgde hij tot Brand, die verbluft had toegeluisterd.

„Zeker, Mylord, gij zijt den geheelen dag bezet met uitzondering van een uur, tusschen drie en vier uur.”

Raffles wendde zich weder tot den Amerikaan en hernam nu glimlachend :

„Gij hoort het, mijnheer Slokum. Schikt u dat uur ?”

„Uitstekend, Mylord.”

„Waar logeert u ?”

„In het Astor-Hotel — Strand.”

„Dan zal ik het genoeg hebben, u morgen te bezoeken.”

HOOFDSTUK II.

OUDHEDEN EN OUDHEDEN.

Den volgenden middag om kwart over drie hield een blauwe fraaie limousine stil voor de breede trappen van het Astor Hotel.

Dadelijk kwam er een knoopenjongen toeschieten, die het portier van de auto opende.

Raffles steeg uit, zeide eenige woorden tot den chauffeur, een reusachtig gebouwd man in licht grijze livrei en besteeg toen de trappen van het bordes.

„Mijnheer Slokum?” zoo wendde hij zich tot den portier, die met de handen op den rug heen en weer drentelde in de groote vestibule van het hotel.

„Kamers 17 tot 21, mijnheer,” antwoordde de portier zonder zich te bedenken.

„Dank je!” zeide Raffles.

Hij besteeg de marmieren trappen en liet zich op de tweede verdieping den weg wijzen naar de kamers.

Het bleek hem al spoedig, dat de rijke Amerikaan voor zichzelf drie kamers in beslag had genomen, terwijl zijn nicht er zelfs vier tot haar beschikking had.

Raffles werd in een zeer fraaie ontvangsalon gelaten, waarvan de drie ramen op het Strand uitzagen.

Hij behoefde slechts even te wachten, want de verbindingsdeur ging spoedig open en Hannibal Slokum trad binnen, ditmaal gekleed in grijs wandelcostuum, wijd en gemakkelijk zittend, zooals de Amerikanen het prefereren.

Hij kwam dadelijk met uitgestoken hand op Raffles toe, die hem drie vingers gunde en riep: „Wees welkom, Mylord. Gij zijt een man van uw woord. Wij zullen maar niet al te veel tijd verspillen. Ik heb vanmiddag nog zeer veel te doen en gij zult ook wel weg weten met uw tijd.”

Raffles boog zwijgend en reeds was Slokum naar een fraai gebeeldhouwde kast gegaan, welke hij opende met een sleutel, dien hij van zijn sleutelring haalde.

Terwijl hij dit deed, wendde hij zich om en

vroeg met een lach van zelfvoldoening op zijn bol gezicht:

„Wel, wat zegt ge van deze prachtige oud-Hollandsche kast?”

Raffles trad op het meubel toe, draaide de deur open, richtte zich op en zeide toen kalm:

„Een mooie kast en heel goed nagemaakt.”

Slokum liet langzaam zijn rechterarm zakken, die hij reeds naar een plank had opgeheven, waarop eenige voorwerpen stonden en keek Raffles met open mond aan.

Toen zeide hij hakkelend:

„Wat wilt ge daarmee zeggen, Mylord?”

„Wel, ik geloof niet, dat mijn woorden voor tweeërlei uitlegging vatbaar zijn, waarde heer Slokum. Ik herhaal dus slechts: de kast is heel mooi en goed nagemaakt.”

„Maar voor den drommel — ze is echt,” barstte Slokum uit.

„Dat wil zeggen, ze zal u voor echt verkocht zijn, maar ze is het niet,” herhaalde Raffles bedaard.

„Hoor eens, Mylord, ik denk er niet aan uw kennis in twijfel te trekken, maar u moet mij niet kwalijk nemen, als ik u om bewijzen vraag.”

„Die kan ik u al heel makkelijk geven, mijn waarde heer,” antwoordde Raffles. „Ziet gij die fijne gaatjes in het hout — daar en daar?”

„Wel zeker, dat is juist een bewijs voor de echtheid, dat zijn gaatjes, door den houtworm gemaakt.”

„Ik moet u die illusie ontnemen, mijnheer Slokum. Deze kleine gaatjes zijn eenvoudig met hagel in het hout geschoten om het te doen voorkomen, dat wurmen het hout hebben beknaagd.”

Onder het spreken had Raffles zijn dasspeld genomen en voorzichtig in een van de gaatjes gestoken.

Hij herhaalde deze bewerking nog eenige malen en toen was het duidelijk te hooren dat de punt van de speld over metaal kraste.

„Hier zit het kleine looden hagelkorreltje nog in, mijnheer Slokum,” zeide Raffles schouderophalend. „Het is grove namaak, geloof me. Deze kasten worden bij dozijnen gemaakt in een speciaal daarvoor ingerichte fabriek. Ik geloof ergens in Beieren. Mag ik weten, wat u er voor betaald hebt?”

„Veertien honderd gulden, mijnheer. Ik heb de kast in Delft gekocht.”

„Dan hebt gij er dertien honderd gulden te veel voor betaald, dat is alles wat ik zeggen kan. En laat mij nu de rest eens zien.”

Zwijgend en met gefronste wenkbrauwen nam Slokum eenige voorwerpen van één der bovenste planken uit de kast en zette die voor Raffles neer op de glanzend gewreven tafel.

Het waren Delfsche pullen, en eenige Chineesche vazen, een fraai bewerkt Japansch zwaard en eenige zijden shawls uit Hindoestan.

Slokum scheen zijn leed al weer vergeten te zijn en liet zijn blikken met trots over zijn schatten wijden.

„Wat zegt gij daar wel van?” vroeg hij.

„Ik kan pas iets zeggen, mijnheer Slokum, als u mij verlof en tijd geeft, deze dingen wat nader te onderzoeken.”

„Gaat uw gang. Een sigaar?”

„Dank u, liever niet. Ik rook zelden anders dan mijn eigen lichte sigaren,” antwoordde Raffles.

Hij had een vergrootglas uit zijn zak gehaald, een fijn radeermesje en een toetssteen en begon nu met groote aandacht de voorwerpen achter elkaar te onderzoeken.

Slokum had zich lui in een gemakkelijken stoel geworpen en trachtte eenig blijk van bewondering op het gelaat van zijn bezoeker te ontdekken.

Maar dat gelaat bleef strak en onbewogen, totdat Raffles zich op zijn beurt achterover in een stoel liet vallen en den Amerikaan met een zonderlingen glimlach aankeek.

„Welnu?” vroeg Slokum nieuwsgierig.

„Welnu, mijnheer Slokum. Het Japansche zwaard is... echt!”

„Het Japansche zwaard is echt?” herhaalde de multimillionair toonloos. „Wilt gij daarmee zeggen, Mylord, dat de rest onecht is?”

„Dat moet ik u tot mijn spijt mededeelen, mijnheer Slokum,” antwoordde Raffles schouderophalend.

„Maar voor den duivel,” schreeuwde Slokum woedend. „Die schurk van een handelaar in oudheden heeft mij het merk overal laten zien.”

„De merken zijn ook overal aanwezig, mijnheer Slokum. Ze zijn alleen maar niet echt en

zeer handig nagemaakt.”

„Maar als dat zoo is, dan is die kerel nog niet van mij af,” bulderde Slokum. „Gij zijt natuurlijk zeker van wat gij zegt, Mylord?”

„Heel zeker. Trouwens, als ge mij niet gelooft, hebt gij immers volle vrijheid om een deskundige van naam in den arm te nemen.”

„Dat zal ik doen, Mylord. Duidt het mij niet euvel, dat ik mij wat meer zekerheid wil verschaffen en als die man u in het gelijk stelt, wat ik nog altijd niet kan gelooven — neem het mij niet kwalijk — dan zal ik eens zien of er voor een Amerikaan hier in Londen recht is te krijgen.”

„Wat zoudt gij dan willen doen?” vroeg Raffles glimlachend.

„Vraagt gij dat nog? Ik zal den schoelje voor de rechtbank slepen. Ik doe hem een proces aan, al zou het mij een halve ton kosten. Ik wil den bedrieger in de gevangenis zien.”

Maar Raffles bleef glimlachend het hoofd schudden en hernam:

„Ik vrees, dat er aan dien wensch van u geen gevolg zal kunnen worden gegeven, mijnheer Slokum. Voor dergelijke oudheden is natuurlijk geen vaste prijs te bepalen. Als gij voor het rommeltje hier op tafel bijvoorbeeld duizend pond hebt betaald, dan zal de man verzekeren, dat het zelfs voor namaak een zeer schappelijke prijs is. Voor oudheden bestaan geen marktprijzen en onze wetten zijn in dit opzicht nogal tamelijk gemakkelijk te ontduiken.”

„Maar de schoelje heeft mij alles voor echt verkocht,” schreeuwde de Amerikaan met de vuist op tafel slaande, zoodat de Chineesche en Delftsche vazen begonnen te dansen.

„Heeft hij er een eed op gedaan, dat ze echt waren?”

„Hij heeft het mij verzekerd.”

„Waren daar getuigen bij?”

„Een winkelbediende.”

„Stond die nog al ver af?”

„Een meter of vier van ons vandaan.”

„Wel, dan zal de man verzekeren, dat hij van niets af weet. Dat hij volstrekt niets gehoord heeft van uw gesprek. Gij kunt dus gerust zeggen, dat er geen getuigen bij zijn geweest. Mag ik weten, wat gij voor deze nagemaakte pullen betaald hebt?”

„Bij elkaar ongeveer twaalf honderd pond.”

„Dat is een heel bedrag. Ik zelf zou gaarne honderd pond betaald hebben voor het Japansche zwaard, dat werkelijk zeer fraai is en dat uit het begin van de zeventiende eeuw dateert. Maar voor de rest zou ik zeker geen

pond hebben over gehad, al is het een feit dat het namaken van deze soort vazen een zeer moeilijk werk is, hetwelk slechts door weinig werklieden wordt verstaan en dat dan ook goed betaald wordt. Onder de vijftig pond zal de man, die u dit rommeltje verkocht heeft, er wel niet vanaf zijn gekomen."

„Die bandiet, die oplichter, die bedrieger!" brulde Slokum, terwijl hij aanstalten scheen te maken, de waardelooze vazen en pullen tegen den grond te werpen.

„Mag ik weten, hoe de naam van den anti quair was, die u dit fraais zoo handig heeft aangesmeerd?"

„Daar maak ik geen geheim van, Mylord. De man heet Shrubb."

„Winston Shrubb, die in de Spencerstreet woont?" vroeg Raffles op levendigen toon.

„Ja, die is het. Kent gij dien ladelichter?"

„Dat is te zeggen, ik heb wel eens van hem gehoord," antwoordde Raffles met een fijn lachje. „Onder ons verzamelaars staat hij niet al te goed bekend. Men moet zeer voorzichtig met hem zijn. Ge behoeft volstrekt niet te denken, dat hij uitsluitend nagemaakt en rommel verkoopt. Dat is maar bijverdienste voor hem en hij kijkt de menschen altijd goed aan, voor hij het waagt hen iets in handen te stoppen, dat geen twintigste deel waard is van den prijs, dien hij er voor vraagt."

„Dus hij heeft mij aangezien voor een leeghoofd, een sukkel?"

„Het is zeer pijnlijk voor uw gevoel van eigenwaarde, mijnheer Slokum, maar ik moet wel vreezen dat iets dergelijks inderdaad het geval is geweest."

„En gij denkt, dat ik in het geheel geen verhaal heb op dien schavuit?"

„Gij zoudt natuurlijk wel het proces kunnen beginnen, mijnheer Slokum, maar ik vrees, dat het resultaat niet zou meevallen. Het zou u zeer veel kostbaren tijd kosten en handen vol geld. In ieder geval heel wat meer dan de som, welke Shrubb u eventueel zou moeten terugbetalen, ingeval de rechter, wat ik intusschen zeer onwaarschijnlijk acht, den koop ongeldig zou verklaren."

Slokum had zich op een stoel laten neervallen, en steunde nu met zijn beide groote, roode handen op zijn knieën, terwijl hij strak voor zich uit keek.

Eindelijk stootte hij uit:

„Het is een dure les voor mij geweest, Mylord, maar ik beloof u, dat ik haar ter harte zal nemen. Als de Londensche handelaars in oudheden inderdaad zoo onbetrouwbaar zijn,

dan zal ik er mij wel voor wachten, al was het dan ook het geringste, bij hen te koopen."

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Slokum, maar gij doet onze antiquairs onrecht, wanneer gij hen allen over een kam scheert," hernam Raffles eenigzins kortaf. „De meesten hunner, verreweg de meesten zelfs, zijn volkomen betrouwbaar en eerlijk, omdat zij wel weten, dat zij een reputatie hebben te verliezen. Maar een vreemdeling doet dan ook het best, als hij zich door een kenner den weg laat wijzen en niet den eersten den besten winkel in oudheden binnenloopt."

„Nu, ook die les is niet kwaad, Mylord, al komt die wel wat laat," bromde Slokum. „Ik dank u intusschen, dat gij u zooveel moeite voor mij hebt gegeven. Misschien kom ik later wel eens in de gelegenheid u het beetje moeite dubbel en dwars te vergoeden."

„Dat zou mij in het minst niet verwonderen, mijnheer Slokum," gaf Raffles met een fijn glimlachje te kennen, waarvan de Amerikaansche vetkoning echter de beteekenis niet begreep en ook nooit begrijpen zou.

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en dadelijk daarna trad Dolly Hooper het vertrek binnen.

Zij was in wandelcostuum en had haar hoed nog op. Haar oogen schitterden en een warme blos kleurde haar wangen.

Zij herkende Raffles blijkbaar, want zij trad op hem toe, stak hem vrijmoedig de hand toe en zeide:

„Blij dat ik u zie, Mylord. Hebt u al met oom gepraat? Wat zegt u wel van zijn oudheden?"

„Praat er niet van, kind," riep Slokum op nijdigen toon. „Het is bazarrommel, op het Japansche zwaard na."

„Wat is dat?" riep Dolly verschrikt uit. „Men heeft u dus bedrogen?"

„Dat schijnt wel zoo," antwoordde Slokum grimmig. „Wat zie je er opgewonden uit, kind. Heb je aangenaam gewandeld? Met je nieuwe vriendin Cissy Chesterton?"

Dolly scheen de vraag niet aanstonds te hebben gehoord, want zij had zich omgewend, teneinde haar hoed af te zetten.

En zoo met haar rug naar haar oom gewend antwoordde zij met een onderdrukt lachje:

„Ja, oom ik heb heel plezierig gewandeld met Cissy Chesterton."

„Vind je dat zoo grappig, dat je daar zoo om lacht?"

„Erg grappig, oompje. Cissy is zoo geestig en zij heeft mij heel wat van Londen laten zien."

De Theems en een paar museum's, een paar kerkhoven en nog wat kerken."

„Nu, dat kan ik niet zoo amusant vinden," zeide Slokum hoofdschuddend. Ik dacht, dat de jonge meisjes uit deze stad allereerst naar de modewinkels gingen, vervolgens naar banketbakkerswinkels en dan naar een bioscoop."

„Old Sport, als u mij begint te plagen, dan loop ik gauw weg," zeide Dolly lachend, terwijl zij dreigend het kleine wijsvingertje tegen haar oom ophief.

Raffles had intusschen tersluiks een blik op zijn horloge geworpen en zeide terwijl hij zijn hoed greep:

„Het spijt mij zeer, dat ik u reeds moet verlaten, mijnheer Slokum, maar ik heb een dringende afspraak met mijn secretaris, die waarschijnlijk reeds op mij wacht voor het hotel. Mocht gij besluiten hier in Londen nog iets te koopen aan oudheden, dan stel ik mij gaarne tot uw beschikking. Miss Hooper, het was mij

zeer aangenaam."

Raffles maakte een buiging en verliet vervolgens het vertrek, ging het hotel uit en vond, zooals hij wel verwachtte Brand in de kleine sportauto op hem wachten, op een tiental meters van den ingang.

Hij drukte den jongen man de hand en ging naast hem zitten.

Voor Brand inschakelde, zeide hij glimlachend:

„Naar het schijnt heeft Dolly Hooper hier al intieme heerenkennissen gemaakt."

„Hoe zoo?"

„Wel, zoeven werd ze door een jongen man thuis gebracht, die nog al tamelijk teeder afscheid van haar nam en dien zij nog eenigen tijd bleef nakijken, terwijl zij reeds op de bovenste treden van het hotelterras stond."

„Dat zal dezelfde persoon zijn geweest," kwam Raffles meesmuilend, „die tien minuten geleden Cissy Chesterton heette."

HOOFDSTUK III.

TOEBEREIDSELEN.

Raffles deed met Brand eenige dringende zaken af en daarna, terwijl de kleine auto langzaam door Hyde-Park reed, deelde hij zijn trouwen vriend mee, wat er zoeven in één der vorstelijke vertrekken van den spekkoning was voorgevallen.

Brand luister aandachtig en vroeg, toen Raffles had uitgesproken :

„Je hebt den man toch niet voor den mal gehouden ?”

„Waarom zou ik ? De dingen waren inderdaad nagemaakt.”

„Je mag zeggen wat je wilt, maar het is toch een gemeene streek van Shrubbs, om vreemdelingen, die geen verstand van zulke dingen hebben, in den nek te zien.”

„Dat ben ik volkomen met je eens, en daarom heb ik het besluit genomen, dat wij vriend Winston Shrubbs eens een lesje zullen geven, dat hem heugt ! Staat de man niet op ons lijstje ?”

„Dat zou ik je zoo uit het hoofd moeilijk kunnen zeggen, Edward !” antwoordde Brand. „Ik acht het volstrekt niet onmogelijk. Is die Shrubbs rijk —”

„Dat kan bijna niet anders, wanneer hij er zijn beroep van maakt, onnoozele Amerikanen voor zulke groote bedragen te bedriegen. Het is nog geen drie maanden geleden dat ik iets bij den man kocht, en ik heb toen gezien, dat hij een zeer omvangrijke zaak heeft en in een prachtig bovenhuis woont, dat boven den winkel is gelegen.”

Op dit oogenblik reed een fraaie automobiel, blijkbaar een luxe huurwagen uit een eerste-rangs garage den kleinen tourwagen voorbij.

In de auto waren Hannibal Slokum en Dolly Hooper gezeten.

Slokum was op dit oogenblik verdiept in de lezing van een koerslijst naar het scheen, en de aandacht van het jonge meisje leek wel gevestigd te zijn op een jeugdig ruiter, die op dat oogenblik, terwijl hij zijn fraai rijdier stapvoets liet gaan, langs het ruiterspad naderde.

Het geschiedde in Rotten Row, de breede befaamde hoofdlaan van het prachtige park, waar het op dat oogenblik zeer druk was.

Daar de huurauto op dat oogenblik een weinig sneller reed dan de sportwagen konden de beide vrienden duidelijk waarnemen, wat er het volgend oogenblik geschiedde.

Dolly Hooper wierp een snelle blik op haar oom, overtuigde zich dat hij nog steeds las, en scheen toen iets uit haar handtasch te halen een klein wit voorwerp, een briefje leek het wel.

Thans scheidden haar nog slechts enkele meters van den jongen ruiter. Het was een jonge man van krachtigen lichaamsbouw, met een intelligent gezicht, en donkerblauwe oogen onder fraai geteekende wenkbrauwen.

Hij hield zijn bliken voortdurend op het jonge meisje gevestigd en glimlachte haar toe.

Zij knikte hem heel even toe, met een schuwen blik op haar oom, bewoog de rechterhand, waarin zij het briefje vast hield, als om den ruiter te waarschuwen en liet toen het stukje papier over den rand van de auto vallen.

Daar lag op den onberispelijk onderhouden rijweg een klein, wit vierkantje.

Maar juist op dat oogenblik werd de aandacht van den ruiter even afgeleid doordat een amazone, die haar paard blijkbaar niet goed in bedwang had, hem zoo dicht passeerde, dat de paarden elkander raakten en zijn eigen vos zenuwachtig begon te steigeren.

Het volgende oogenblik had hij het fraaie dier weder gerustgesteld, maar reeds was de auto voorbij gereden en van het briefje zag hij niets.

Maar Raffles en Brand hadden het des te beter gezien.

De jonge man bracht de auto aanstonds tot stilstand, sprong uit het voertuig, raapte het briefje op, en ijde haastig naar den ruiter, die juist zijn paard tot bedaren had gebracht.

Glimlachend keek hij naar het knappe ge-

zicht en stak hem toen het briefje toe met de woorden :

„Ik vraag u verschooning, mijnheer. Zooeven werd uit de groene auto, waar ik een dikken heer en een bevallig jong meisje zag, dit briefje geworpen. Ik heb reden om te veronderstellen, dat het voor u bestemd is!” „Hier is het!”

En vóór de ruit, op wiens wangen zich een lichte blos vertoond had, hem had kunnen bedanken, had Brand zich reeds weder naar de auto begeven.

Toen de beide vrienden weder naast elkander gezeten waren, keken zij elkander glimlachend aan.

„Miss Dolly loopt wel heel hard van stal,” begon Raffles meesmuilend. „Zij is nog nauwelijks eenige dagen in Londen en wisselt nu reeds minnebriefjes op zulk een romantische wijze met een jongen knappen Londenaar.”

„Misschien mag haar oom er niets van weten.”

„Dat is vrij duidelijk. In het tegenovergestelde geval behoefde zij niet zooveel geheimzinnigheid te betrachten. Jij hebt nog al veel kennissen onder de welgestelde Londensche jeugd. Ken je dien jongen man?”

„Nee, het was ongetwijfeld dezelfde, die haar eenige uren geleden naar het hotel bracht, maar wie het is, kan ik je niet zeggen.”

Raffles haalde de schouders op en hernam :

„Het doet er ook weinig toe. Waarom zouden wij ons met deze liefdesgeschiedenis bemoeien? Mijn hoofd staat nu niet naar dergelijke futiliteiten. Ik denk aan Winston Shrubbs.”

„Je bent dus werkelijk van plan, de brandkast van dien antiquair aan een onderzoek te onderwerpen?”

„Ja, en dat zoo spoedig mogelijk.”

„Ken je de inrichting van zijn huis?”

„Tamelijk onvoldoende. Het zal noodzakelijk zijn, dat ik mijn kennis dienaangaande wat ga vermeerderen. De helft van het succes van iederen goeden inbreker, die dien naam werkelijk verdient, is een grondige kennis van zijn operatieterrein. Helaas, er worden maar al te veel inbraken gebrekkig voorbereid en daaraan is het dan ook te wijten, dat er zooveel mislukken. Dat is echter niet erg, want op die manier worden de brekebeenen uitgeschakeld. Wij hebben hier te doen met hetgeen Darwin noemde „Het overblijven van de geschikten”, de minderwaardigen worden opgeruimd en nu de politie haar techniek zooveel verbeterd heeft, nu de brandkastfabrikanten elkaar zoozeer de loef afsteken bij het vervaardigen van inbraakvrije meubels, nu de slotenmakers als het ware

kunstwerken leveren — nu kun je er van op aan, dat alleen de voortreffelijke krachten in ons beroep overblijven. De beunhazen en krukken gaan ten onder.”

Op dat oogenblik verliet de kleine sportauto het fraaie park door de „Marble Arch”, sloeg een breede straat in, volgde deze tot aan de Cromwellstreet, zwenkte deze straat in en hield tenslotte stil voor een garage in een stille zijstraat, waaraan de tuin grensde van het heerenhuis, hetwelk Raffles daar sedert eenige jaren bewoonden.

Nadat de auto door Henderson, den reusachtigen chauffeur, gestald was, begaven de beide vrienden zich naar de rookkamer, de geliefkoosde plek, als het gold deze of gene nachtelijke onderneming voor te bereiden.

Raffles nam een blaadje papier voor zich, trok er met zijn gouden zakpotlood een paar lijnen op en begon toen :

„Dat is de plattegrond van den winkel, rechts is de groote vestibule, die links een paar hooge glazen deuren heeft, waardoor men in den winkel komt. Achter in de vestibule is een breede trap, en ik vermoed, dat die naar het woonhuis leidt. De winkel is in tweeën verdeeld, en het achterste gedeelte ligt ongeveer een voet hooger dan het voorste, waarvan het gescheiden is door een soort eikenhouten balustrade, die op twee plaatsen doorbroken is, daar bevinden zich twee trapjes. De achterwinkel ontvangt licht door een breed raam, hoog in den wand aangebracht en waarvan de onderkant minstens twee en een halven meter van den vloer verwijderd is. Voor zoover ik heb kunnen nagaan kunnen alle ramen met ijzeren rolluiken worden afgesloten.”

„Maar met den winkel zullen we wel niets te maken hebben.”

„Dat hangt er van af, misschien bevinden zich daar kleine voorwerpen van groote waarde, die het meenemen waard zijn en bovendien, het is niet ondenkbaar, dat men gemakkelijker door den winkel het woonhuis binnen dringt, dan door de vestibule.”

„Dat laatste zal inderdaad tamelijk astig zijn, Edward, want voor zoover ik weet is het in de Spencerstreet tot laat in den nacht nog al druk. Er zijn daar ook eenige banken en het toezicht der politie zal wel niets te wenschen overlaten.”

„Van dat alles zullen wij ons op de hoogte stellen, Brand. Is het gemakkelijker, bijvoorbeeld door een aangrenzend huis binnen te dringen, dan belet niets ons, aldus te handelen.”

„Zijn er veel bedienden ?”

„Ook dat weet ik niet. Dat moet onderzocht worden.”

„Is Shrubbs getrouwd ? Heeft hij kinderen ?”

„Ik meen, dat de man tweemaal getrouwd is geweest, maar nu is hij weduwnaar. Als hij kinderen heeft, moeten die nu volwassen zijn. Ik moet trouwens nog meer dingen weten : waar zich de brandkast bevindt, of er een safe is, of Shrubbs er een waakhond op nahoudt, het onaangenaamste beletsel, dat ik voor iemand van mijn beroep ken.”

Raffles raadpleegde zijn horloge en vervolgde :

„Het knorren van mijn maag zeide mij reeds, dat het dineruur al is aangebroken. Van avond kunnen wij moeilijk iets ondernemen, maar morgenochtend zullen we aanstonds op onderzoek uitgaan. Natuurlijk eerst in de een of andere goede vermomming. Den avond kunnen wij echter goed besteden met eens een kijkje te nemen in Covent Garden, waar een nieuwe ster is aangekondigd”.

Het was den volgenden morgen omstreeks half negen, toen twee werklieden van de Gemeentelijke Electricische Centrale, voorzien van een gereedschapstasch, zich aan het huis van Winston Shrubbs kwamen aanmelden, voorzien van een behoorlijk geteekende legitimatiekaart.

Er was in de onmiddellijke nabijheid storing in het net, en zij hadden opdracht gekregen het geheele blok huizen na te gaan, of er misschien kortsluiting of een ander ongeval was te bespeuren.

De butler, een man van een jaar of vijftig, met een neus, waarvan de kleur en de omvang maar al te duidelijk verrieden, dat hij groot belang stelde in den voorraad port van zijn meester, liet de beide werklieden aanstonds binnen en wees hen den weg naar het souterrain, waar zich de schakelborden en de transformator bevonden.

„Als jullie klaar bent, druk je maar even op de schel in de vestibule. Ik heb andere dingen te doen, dan op jullie te wachten.”

„Laten we u vooral niet ophouden, mijnheer,” zeide een van de arbeiders. „Over tien minuten kunnen we wel klaar zijn, tenminste wanneer de storing hier niet in het huis blijkt te zijn. Want in dat geval zal het wel wat langer duren, alvorens wij klaar zijn.”

De butler beklom de trap, die naar de vestibule voerde, en de beide werklieden bleven alleen.

Zoodra de stappen van den butler waren weg gestorven, keken zij elkaar glimlachend aan en de oudste der electriciens zeide :

„Ik geloof dat zij volstrekt geen argwaan koesteren.”

„Hoe zouden zij ook, Edward ?” vroeg Brand, de jongste van de gewaande electriciens. „Jij bent voortreffelijk gegrimed en ik geloof, dat ik er ook niet kwaad uit zie als gemeentewerkman. Intusschen kan ik nog niet goed inzien, wat wij voor nuttigs in deze kelder-ruimte kunnen uitvoeren.”

„Zeg dat niet, Brand,” hernam Raffles. „Juist de kelder is de zwakste plek van ieder huis. De kelder en vervolgens de zolder, dat weet ik bij ondervinding. Geen muren zijn zoo dik, of men kan er tenslotte een gat in breken en op zolder en in den kelder kan men meestal ongemerkt werken, tenminste wanneer er geen bedienden slapen.”

De beide mannen stonden, terwijl zij op zachten toon het gesprek voerden, in een tamelijk helder verlicht vertrek, dat zijn licht ontving door een raam, waardoor een volwassen mensch gemakkelijk toegang zou kunnen krijgen, althans, wanneer de tralies er niet zouden zijn.

Raffles trad op het kelderraam toe en keek naar buiten.

Het raam bevond zich aan de Spencerstreet, waar het op dat oogenblik zeer druk was.

Een oogenblik stond Raffles peinzend stil. Toen zeide hij :

„Als wij in staat waren, van deze tralies er nu een drietal zoo goed als geheel door te vijlen, dan zouden we al geholpen zijn. Ik zie echter niet goed in, hoe we dat kunnen zonder van de straat af gezien te worden.”

„Ik wel,” antwoordde Brand kalm. „Wij nemen eenvoudig een krant en bevestigen die aan den anderen kant van de tralies tegen de houten sponningen van het raam, zooals men ook wel eens doet als men een gebroken ruit wil vervangen.”

„Inderdaad een geniaal plan, Brand. En heel eenvoudig, zooals alle geniale plannen zijn. Heb je een krant bij je ?”

„Ik heb een „Daily Mail,” die voortreffelijk voor het doel geschikt is.”

Met deze woorden stak Brand de hand in den zak en haalde er een exemplaar van het bekende volksblad uit. Hij stak het eerst door de tralies, ontvouwde het daar en Raffles bevestigde het met enkele punaises tegen het houten raamkozijn.

Daarop, nadat zij de deur van het kleine

vertrekje, waar zich niets anders bevond dan de transformator en de schakelborden, gesloten hadden, begonnen zij met een zeer sterk en fijn metaalzaagje de tralies door te zagen, die ongeveer een vinger dik waren.

Zij gebruikten zulke voortreffelijke werktuigen, dat zij binnen tien minuten drie der staven tot op ruim de helft hadden doorgezaagd.

En zoo dun was het zaagje, dat er van de zaagsneden bijna niets te bespeuren viel, wanneer men niet zeer nauwkeurig toekeek.

Met een weinig stof van het raamkozijn werden deze zaagsneden aan het oog ontrokken. De courant werd weder los gemaakt, de twee mannen namen de gereedschaptasch op, verlieten het vertrek, beklommen de trap en stonden nu in de vestibule.

Juist kwam de buttler weder voorbij.

„Hoe is het, mankeert er iets aan ?” vroeg hij.

„Het is niet in orde, mijnheer, dat is zeker. Wij willen gaarna de leiding nog eens nazien in het heele huis. Een kwestie van een kwartiertje. Als mijnheer soms even met ons wil meegaan ?”

„Dat is mijn werk niet, dat is het werk van den huisknecht,” antwoordde de buttler, terwijl hij snuivend zijn roode neus optrok.

„Waar vinden we dien ?” vroeg Raffles.

„Ik zal hem even bellen.”

En de buttler trad op den voet van de monumentale trap toe, die naar boven voerde en drukte op den knop van een elektrische schel, die kunstig in het hout was aangebracht.

Een oogenblik later verscheen er een bediende boven aan de trap die vroeg :

„Wat is er ?”

„Breng jij die mannen eens het huis rond. Hobbs. Zij moeten de elektrische leiding nazien.”

De huisknecht trok een verstoord gezicht, want de hem opgedragen taak scheen hem niet erg te bevallen.

Hij moest er zich evenwel in schikken en zeide op knorrig toon :

„Ga dan maar met mij mee.”

Raffles en Brand volgden den bediende op den voet en werden door hem het geheele huis

rond geleid.

Het was grooter dan de beide mannen verwacht hadden en alle negen kamers schenen gebruikt te worden.

De inrichting getuigde van den rijkdom van den eigenaar.

In alle vertrekken onderzochten Raffles en Brand alle leidingen met behulp van een ampèremeter, en intusschen gaven zij hun oogen duchtig den kost.

Op de eerste verdieping boven den achterwinkel was het ruime kantoor van Winston Shrubbs gelegen, waar hij ook zijn klanten kon ontvangen.

Ook deze werkkamer was weelderig ingericht en het was goed te zien, dat het den handelaar in oudheden, echte en nagemaakte, naar den vleeze ging.

Dicht bij één der ramen in den hoek stond een vrij groote, moderne brandkast.

Onmiddellijk wist Raffles, na een enkelen blik er op te hebben geworpen, uit welke fabriek zij afkomstig was, en hoe zij was samengesteld.

Herhaalde bezoeken onder een of andere vermomming aan talrijke brandkastfabrieken gebracht, hadden hem een uitgebreide kennis verschaft aangaande de meeste fabrikaten.

Van het meerendeel kende hij alle geheimen, de wijze van vulling, de samenstelling van het slot, de dikte van de pantserplaten en andere bijzonderheden.

De beide vrienden kwamen nog in een paar slaapkamers, in de rookkamer, in de werkkamer, eveneens gemakkelijk en weelderig ingericht, en waarvan zij het nut pas later zouden begrijpen, een bibliotheek en ten slotte bezochten zij op een zolderverdieping de vertrekken der bedienden.

Door een paar handig gestelde vragen was Raffles reeds van Hobbs te weten gekomen, dat Shrubbs twee mannelijke en twee vrouwelijke bedienden had, benevens een huishoudster.

De omgang door het huis was in een half uur volbracht, en daarna vertrokken de beide mannen weder na verzekerd te hebben, dat alles in de beste orde was.

HOOFDSTUK IV.

SHRUBB KRIJGT NACHTELIJK BEZOEK.

Het was omstreeks één uur in den nacht, toen Raffles en Brand, in hun regenmantels gewikkeld, waarvan zij den kraag hadden opgezet, het huis in de Cromwellstreet verlieten en een paar honderd meter verder een taxi aanriepen, die hen tot op een halve mijl van hun doel bracht.

Zij stegen uit en legden de rest van den weg te voet af, na den chauffeur te hebben weg gezonden.

Het was reeds over half twee, toen zij het huis van Winston Shrubbs bereikten.

Alles was daar reeds in duisternis gehuld en het was duidelijk dat de bewoners zich reeds ter ruste hadden begeven.

Er was op dit late uur van den nacht bijna geen verkeer meer in de Spencerstreet.

Nu en dan passeerde er in snelle vaart een taxi en enkele malen hoorden zij in de verte den stap van een politieagent.

Raffles boog zich naar Brand over en zeide op fluisterenden toon:

„Ik zal het eerst binnen gaan. Wacht vijf minuten. Als alles veilig is, kun je mij volgen. In het tegenovergestelde geval, als er onraad mocht zijn, zul je het natuurlijk wel merken.”

Brand knikte en het volgend oogenblik had Raffles de straat overgestoken.

Brand zag hoe hij zich bukte, zonder inspanning de bijna geheele doorgezaagde staven indrukte en snel en gruischloos door de gemaakte opening verdween.

Brand, die zich in een portiek had teruggetrokken, haalde zijn horloge voor den dag en wachtte vervolgens vijf minuten.

En gedurende dien korten tijd overwoog hij voor de zooveelste maal, dat John Raffles zijn leven en vrijheid op het spel zette voor het bereiken van zijn doel, dat misschien over een tiental jaren, wellicht nog eerder, over de geheele wereld bereikt zou zijn — welstand, of

althans het noodzakelijke vóór iedereen, die op deze aarde het levenslicht zag.

Hij wachtte juist vijf minuten en toen alles aan de overzijde rustig bleef, stak hij op zijn beurt haastig de straat over en klom zoo snel hij kon door het kelderraam.

Het was pikdonker in het kleine keldervertrek, maar hij hoorde de zachte stem van Raffles, die op fluisterenden toon zeide:

„Alles in orde, ik ben de trap al op geweest. Er heerscht volkomen rust in het huis.”

„Laten we de tralies in dien toestand?” vroeg Brand.

„Nee, we zullen ze weder in den vroegeren stand terugbrengen, voor het geval, dat een passerend politieagent zijn blik op het keldergat mocht vestigen.”

Brand gevoelde, hoe Raffles langs zijn been schoof en het volgend oogenblik was de kleine opening weder in den vroegeren toestand.

Toen keerde hij terug, vatte Brand bij den arm en zeide zacht:

„Kom mee, de deur van het vertrek is al open. We behoeven slechts naar boven te gaan.”

Brand voelde zich meetrekken en daarop hoorde hij, dat Raffles, die als een kat in het donker scheen te kunnen zien, de deur van het kleine vertrek voorzichtig sloot.

Nu verlichtte een zacht schijnsel de gewelfde gang, waarin zij zich bevonden. Raffles had zijn zaklantaarn op halve kracht doen ontgloeien.

„De maskers voor,” beval Raffles op gedempten toon.

Beide mannen staken de hand in den zak van hun manteljas, haalden hun maskers er uit en bonden die voor het gelaat.

Zij stonden aan den voet van de steenen trap, die naar de vestibule voerde en beklommen die zonder het minste gerucht te maken.

In de vestibule gekomen moest het licht

van de lantaarn weder gedoofd, want boven de huisdeur bevond zich een raam, waardoor het licht naar buiten op straat zou kunnen schijnen.

Een straatlantaarn, die een weinig verder stond, verspreidde echter voldoende licht om er de trap bij te kunnen vinden.

De beide vrienden bestegen haar, bereikten het portaal en stonden een oogenblik later voor de deur van het particuliere bureau van Winston Shrubbs.

Raffles draaide voorzichtig aan de kruk.

Zooals hij wel verwacht had, was de deur op slot. Maar een gewone huiskamersleutel was voldoende om de deur te openen.

Brand had zijn eigen lantaarn ontstoken, zonder dat men vrees behoeft te koesteren, dat men het licht van de straat af zou kunnen zien.

Raffles opende behoedzaam de deur en vergewiste zich allereerst dat de gordijnen gesloten waren voor de drie ramen; die uitzicht gaven op den tamelijk grooten achtertuin die met nog andere tuinen van dezelfde afmeting omgeven was door de huizen van het blok.

Toen pas trad hij zonder het minste gerucht, en door Brand op de hielen gevolgd het vertrek binnen.

Beide mannen ontteden zich van hun manteljas, die hun slechts gehinderd zou hebben en Raffles legde zijn rok af.

Brand had de deur weder dicht gedaan en vatte daar nu post, terwijl Raffles zich met de brandkast bezig hield.

Met de handen in de zijden gesteund bekeek hij een oogenblik de sterke kast en bromde toen voor zich heen.

„Een zeer goede kast, van Vickers nog wel. Pantserplaten van bijna een duim dik, en bekleed met een preparaat, waarop zelfs de krachtige steekvlam geen invloed heeft. Ik zal dus het zuustof-apparaat niet in werking kunnen stellen en voor ik het met termiet probeer zullen wij eerst een andere methode te baat nemen. De bepantsering van deze kasten is voortreffelijk, maar zij hebben een zwakke plek, en dat is de deur. Die deur heeft namelijk gladde zij-kanten. Drie zijden zijn voortreffelijk gesloten, men mag wel zeggen hermetisch, maar de kant van de scharnieren vertoont een zeer smalle kier, ook aan den kant van de sloten is niet alles zuiver. Als er ruimte is voor mijn zaag dan denk ik mijnheer Shrubbs te kunnen bewijzen, dat zijn kast bij nader inzien toch niet deugt. Geef de motor eens, Brand,” zoo richtte hij zich tot den jongen man.

Brand trad op een sterke lederen tasch toe, welke hij onder zijn mantel had medegenomen, opende ze en nam er een kleinen electromotor van anderhalve paardekracht uit, die niet meer dan twaalf kilo woog en op een stevige eikenhouten plank was bevestigd.

Vervolgens ontpakte hij een kleine transformator, bevestigde de geleidingsdraden, verbond de transformator met een van de stopcontacten van het elektrische licht en plaatste tenslotte den kleinen motor op een aantal berenvachten, welke hier en daar in het vertrek verspreid waren, teneinde het zachte trillen van den motor geheel te dempen.

Raffles had intusschen een cirkelzaag met een uiterst dun maar sterk blad ter hand genomen, die in staat was, stalen staven van een duim dik onberispelijk door te zagen.

De zaag was voorzien van een tandwiel, waarover een ketting kon loopen die eveneens om het ronsel van den electromotor liep.

Ketting zoowel als kamwielen waren overvloedig met vet ingesmeerd en zoodra Brand contact had gemaakt begon de motor, zoodra Raffles den ketting gespannen had en de twee handvatsels van de zaag had gegrepen, met een zacht zoemend geluid te draaien. Het klonk niet veel luider dan het gezoem van een groote bromvlieg.

Terwijl Brand op de eiken plank ging staan, waarop de motor bevestigd was, teneinde te beletten, dat hij zou verschuiven, bracht Raffles het papierdunne blad van de zaag tusschen de reet van de scharnieren en drukte die er met kracht tegen aan. Daar Brand beide handen vrij had, kon hij daarvan gebruik maken, met behulp van een oliespuitje het zaagblad steeds nat te houden.

Met een zacht knarsend geluid beet de zaag zich een weg door de verbinding tusschen deur en scharnieren.

Een kwartier later was de deur aan dezen kant vrij gemaakt.

De motor werd stop gezet en nu kwamen de tongen van het slot aan de beurt, drie in aantal.

Twintig minuten waren voldoende, om ook dezen hinderpaal te overwinnen. Maar toen was de zaag ook zoo gloeiend, dat men het blad niet met de vingers kon aanraken.

Aanstands werden alle werktuigen weder ingepakt en nu was het zaak, de zware deur, die nu los in de sponningen zat daaruit te lichten.

Het leek een zeer moeilijk, bijna onmogelijk werk, en toch ging het zeer gemakkelijk. Raffles

nam eenvoudig een cric, zooals men ze ook wel gebruikt om de wielen van een auto van den grond te lichten, plaatste deze achter de kast, die bijna een voet van den muur verwijderd stond en liet toen de kast voorzichtig vooroverkantelen, terwijl Brand nauwkeurig het oog hieldop de zware deur.

Zoodra de deur uit haar sponningen begon te glijden, hield Raffles met het draaien aan de cric op en nu viel het den beiden mannen niet moeilijk meer, de deur van de brandkast naar buiten te trekken.

Raffles veegde bedaard zijn handen aan zijn zakdoek af, stak een sigaret op, wees met het hoofd naar de kast en zeide tot Brand:

„Ga je gang, mijn waarde.”

Brand nam de tasch ter hand en begon met een snelheid, die slechts door oefening te verkrijgen is, de kast te ledigen, van alles wat geldswaarde had, bankbiljetten, goudgeld, geslepen en ongeslepen diamanten, en een aantal kostbare gouden voorwerpen.

„Klaar,” zeide hij vijf minuten later laconiek, terwijl hij de tasch sloot.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

„Wij hebben nog bijna twee uur den tijd, voor het licht wordt en wij zullen nu eens gaan zien, of er in de andere werkkamer misschien iets van onze gading is.”

„Ligt die niet te dicht in de buurt van de slaapkamer?” vroeg Brand, die van oordeel was, dat men nimmer het onderste uit de kan moet willen hebben.

Maar Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

„De slaapkamers liggen in een anderen vleugel en we behoeven daar geen brandkast te openen. Ik heb er tenminste geen gezien.”

Zuchtend schikte Brand zich in wat hij onvermijdelijk wist.

De beide vrienden verlieten dus het vertrek, na opnieuw het licht van de lantaarn getemperd te hebben, bestegen de trap, bereikten de breede gang en hielden stil voor een zware eikenhouten deur.

Ook deze bleek op slot te zijn, maar zij bezweek al spoedig, toen Raffles er de kracht van zijn loopers op probeerde.

De twee mannen bevonden zich thans in de tweede werkkamer, waar een zeer fraai bureau stond, dat aanstonds de aandacht van Raffles tot zich trok.

Maar eensklaps deed hij snel een paar passen en nam een foto op in een fraai zilver lijstje, hetwelk hij Brand glimlachend voor hield.

„Herken je die jonge dame?” vroeg hij.

Brand wierp een blik op de foto en had moeite een kreet van verwondering te onderdrukken.

„Wat drommel, dat is Dolly Hooper,” antwoordde hij op fluisterenden toon.

„Zoo zie je, mijn jongen, hoe het toeval het leven der menschen bestuurt.”

„Dus Shrubbs is verliefd op haar?”

Raffles keek Brand met groote oogen aan en herhaalde.

„Hoe kom je daar in hemelsnaam bij?”

„Wel, haar portret staat toch op zijn schrijftafel,” antwoordde Brand onzeker.

Raffles schudde medelijdend het hoofd en zeide op meewarigen toon:

„Met je menschenkennis is het nog altijd niet schitterend gesteld, mijn waarde. Acht je het denkbaar, dat een jong, mooi rijk meisje als Dolly Hooper, in staat zou zijn om haar portret te vereeren aan een ouden ezel, zooals Shrubbs is, met zijn kalen knikker, kromme beenen en zijn hoofd van een leelijken Chinees? Dat is toch te gek om alleen te loopen.”

„Maar dan — — —”

„Maar dan zijn we hier natuurlijk in de kamer van het jonge mensch, dat we gisteren in Hyde Park zijn tegengekomen, en wien jij het briefje hebt overhandigd, dat het ondeugende nest uit de auto liet vallen.”

„Kras,” was alles wat Brand zeide.

„Ik kan niet inzien, dat het kras is, het is alleen toevallig.”

„Maar hoe komt die jongen dan hier te wonen?” herhaalde Brand. „Verhuurt Shrubbs dan kamers?”

„Ja. En hij is tevens collecteur van een loterij en aannemer van begrafenissen, bij wijze van bijverdienste en omdat zijn beroep hem niet voldoende oplevert,” antwoordde Raffles op spottenden toon. „In ernst Brand, is dat alles, wat je te zeggen hebt? Het is zoo duidelijk als niets, dat het jonge mensch hem in den bloede bestaat. Hij zal een neef van hem zijn, maar wacht eens, daar valt mij in, dat Shrubbs tweemaal getrouwd is geweest en dat zijn tweede vrouw een weduwe was met een zoontje van een jaar of negen.”

„Dat zoontje zou dus de bewoner van deze kamer zijn?”

„Ja, alleen kun je het nu moeilijk meer een zoontje noemen, want de jongen moet nu ongeveer vijf en twintig jaar zijn.”

„Het is merkwaardig. Ik heb nooit gehoord, dat Shrubbs een stiefzoon had.”

„Ik ook niet,” hernam Raffles laconiek. „Dat komt misschien omdat wij nimmer tot

zijn intieme vrienden hebben behoord."

Weer dwaalden de oogen van Raffles over de schrijftafel en nu nam hij een vel papier dat voor de helft bedekt was met regels van een goed loopende mannenhand.

Hij las dezen half voltooiden brief vluchtig door en legde dien toen glimlachend weder neer, maar bijna op hetzelfde oogenblik nam zijn gelaat een ernstige uitdrukking aan.

Zijn geoeffend oor had ergens in het huis eenig gerucht vernomen.

"Licht uit en bij de deur post gevat," beval Raffles zoo zacht, dat Brand hem nauwelijks kon verstaan.

Onmiddelijk gehoorzaamde de jonge man en het volgend oogenblik was het vertrek in duisternis gehuld.

Raffles nam plaats bij de deur en wachtte, zijn revolver in de rechter hand, zijn linker gereed om toe te grijpen.

Een paar minuten verliepen.

Toen werd de deur zeer behoedzaam geopend en een hand tastte naar den schakelaar van het electrische licht.

Maar Raffles was den man, die daar binnen trad voor geweest. Hij greep snel diens pols en tegelijk klonken zijn bevelen:

"Geen geluid, of het zou u berouwen. Maak licht."

Dit laatste was tot Brand gericht, die dadelijk zijn plaats verliet en den schakelaar omdraaide.

De kamer baadde nu in het licht van een electrische kroon, die in het midden van de zoldering af hing.

Raffles hield den pols van den jongen man, die zooeven was binnen getreden nog altijd vast, terwijl de loop van zijn revolver, ter hoogte van de valsche ribben, op zijn borst gericht was.

Een glimlach plooide de lippen van den Grooten Onbekende, toen hij zeide op een toon, die geen tegenspraak toeliet:

"Geef die revolver maar aan mijn vriend. Gij zoudt onvoorzichtig doen, als gij er gebruik van zoudt willen maken."

De jonge, krachtig gebouwde man scheen een oogenblik te aarzelen en keek de beide gemaskerde indringers, in hun keurig gesneden rokken en hun onberispelijk gesteven overhemden, onderzoekend aan, maar zonder een spoor van vrees.

Toen zeide hij met een kort lachje:

"Ik ben nooit een fantast geweest, mijnheeren. Wanneer ik aan het kortste eind moet trekken, dan verzet ik mij niet, de overmacht is wel een weinig groot. Hier is mijn wapen."

En met deze woorden stak hij Brand de

fraaie, kleine browning toe, welke de jonge man met een buiging in zijn zak liet glijden.

"Zoo mag ik het zien," zeide Raffles goedkeurend. "En kom nu binnen, wat ik u verzoeken mag, dan kunnen wij eens wat praten."

Verbaasd keek de jonge man Raffles aan.

Zijn blik gleed naar het zware valies, hetwelk Brand op den stoel had neergezet.

Toen zeide hij langzaam:

"Praten? Wat kunnen wij te praten hebben? Te oordeelen naar den omvang van gindsche tasch, hebt gij uw werk al verricht en ik kan toch niet aannemen, dat gij uit mijn mond een compliment zult willen vernemen over de geniale wijze, waarop gij de brandkast van mijn stiefvader hebt weten te openen, of over de niet minder afdoende manier, waarop gij mij belet hebt de politie te waarschuwen, door den telefoondraad door te knippen."

"Niets van dat alles, mijn waarde heer," antwoordde Raffles bedaard. "Zoo ijdel ben ik niet. Ik vind de belooning van een goed geslaagde onderneming elders. En toch zou ik wel eens met u willen praten. Gij moet namelijk weten, dat gij te doen hebt met iemand, die niets liever wil, dan zijn medemenschen behulpzaam te zijn, wanneer zij zich in moeilijkheden bevinden."

Weer glimlachte de jonge man en zeide scherp:

"Van die gemoedsgesteldheid hebt ge anders geen bewijs gegeven, dunkt mij."

"Maar mijn waarde heer, bevond uw stiefvader zich dan in moeilijkheden? Welneen immers. Het ging hem buitengewoon voor den wind en dat is ook geen wonder, als men zoo bekwaam is in het verhandelen van nagemaakte oudheden."

De jonge man werd beurtelings rood en bleek, fronste de wenkbrauwen en zeide toen met heesche stem:

"Gij durft heel wat zeggen, mijnheer. Gij beschuldigt mijn stiefvader van iets gemeens. Zijt gij wel in de positie van een man, die dat kan doen?"

"Zeer zeker," antwoordde Raffles doodbedaard. "Gij zult er waarschijnlijk wel anders over denken, maar ik verzeker u, dat men inbreker kan zijn en tevens gentleman. Ik denk zelfs dat gij wel iets moet af weten van de praktijken van uw vader, maar hem desondanks verdedigt, en dat pleit voor u. Maar niet daarover wilde ik met u babbelen. Ik zeide reeds, dat ik gaarne menschen help, die zich in moeilijkheden bevinden en ik geloof, dat het met u het geval is. Gij schijnt niet heel gelukkig in de liefde te zijn!"

HOOFDSTUK V.

EEN EIGENAARDIG GESPREK.

Bliksemsnel vlogen de blikken van den jongen man naar zijn schrijftafel en een ironisch glimlachje plooide zijn lippen.

„Gij wilt een gentleman zijn en gij ontziet u niet andermans brieven te lezen?”

„Wel, als een ander zich niet ontziet om een half voltooide minnebrief open en bloot op zijn schrijftafel te laten liggen,” kwam Raffles schouderophalend. „Ik wil trouwens wel erkennen, dat ik van zeer nieuwsgierigen aard ben en dat er voor mij geen snipper papier in een vreemd huis veilig is. Het zou ons te ver voeren indien ik u wilde verhalen, waarin deze nieuwsgierigheid haar oorsprong vindt. Maar ga toch zitten, wat ik u bidden mag.”

De jonge man keek een oogenblik aarzelend van Raffles naar Brand en liet zich toen in een gemakkelijken stoel vallen.

Hij was een practische jonge man en hij wist wel dat er niet veel te beginnen viel, ongewapend als hij was, tegen twee mannen, ieder een revolver in de hand, welke op zijn borst gericht bleven.

Raffles leunde in gemakkelijke houding tegen den schoorsteenmantel, het eene been over het andere geslagen, en blies in alle kalmte des gemoeds een rookwolkje uit een sigaret, welke hij zooeven had aangestoken.

Nu vervolgde hij, den jongen man strak aankijkend :

„Ik heb dus het genoegen, met den stiefzoön van mijnheer Shrubbs te spreken.”

„Die ben ik!”

„Zijn er beletsels, die het u onmogelijk maken, mij uw naam te zeggen?”

„Volstrekt niet. Het is geen zakengeheim. En hoewel ik niet kan inzien, welk nut het voor u kan hebben, mijn naam te weten, wil ik u hem wel zeggen : ik heet Richard Manoury.”

„Ik dank u voor de bereidwilligheid, waarmee gij aan mijn verzoek hebt voldaan, mijnheer Manoury,” zeide Raffles met een buiging.

„Ik heb het steeds aangenaam gevonden te weten met wien ik te doen had.”

Weer deed hij een langen haal aan zijn sigaret om daarna te vervolgen :

„Uit uw half voltooide brief aan Miss Dolly gericht merkte ik, dat er tusschen u reeds lang geleden in Amerika, waarheen gij u begeven had in opdracht van uw stiefvader, en als zijn handelsagent, tot een verklaring is gekomen. De zaak zou dus geheel en al in orde zijn, indien er zich geen ernstige hinderpaal had voorgedaan. De vader van het jonge meisje heeft namelijk zijn blikken elders geslagen en staat er bepaald op, dat zijn jonge, lieve dochter met een Yankee huwt. Die Yankee moet bovendien buitengewoon rijk zijn. Hij heeft verder, naar ik uit uw zeer goed gestyleerde brief lees, zijn keus reeds gedaan en de gelukkige, die, als de oude man zijn zin krijgt, zijn dochter naar het altaar zal voeren, heet Henry Nibblepunch, en is een rijk fabrikant van tricotondergoederen. Heb ik het goed geraden?”

Manoury knikte zwijgend, klaarblijkelijk zonder iets te begrijpen van het doel dezer zonderlinge indringers, die zich hier op hun gemak schenen te gevoelen als in hun huis.

„Ik kan mij levendig begrijpen,” vervolgde Raffles bedaard, „dat alleen reeds de naam van dezen concurrent de lieve Dolly tegenzin moet inboezemen, voeg daar dan nog bij het prozaische beroep van dien man en men kan zich zeer goed voorstellen, dat Dolly Hooper aan u de voorkeur geeft. Maar ik ben er nog niet. Ik lees nog heel wat meer in dezen brief. De oude Hooper schijnt namelijk zijn zwager te hebben aangesteld als onbezoldigd rijksveldwachter, die over zijn dochter moet waken. Hij schijnt haar te kennen als een nog al eigenwijs, koppig persoontje, dat wel eens geneigd is, zelfs tegen den vaderlijken wil, haar zin door te drijven, en het noodlot schijnt te hebben

gewild, dat de heer Hannibal Slokum, ik heb het genoeg hem te kennen, achter uw minnehandel is gekomen, en dien, gevolg gevend aan zijn opdracht, uit alle macht bestrijdt."

Manoury had aandachtig, maar met groote verbazing toegelisterd, en zei nu:

"Ik heb volstrekt geen reden om dit te ontkennen, want het is de zuivere waarheid. Maar wel moet ik u zeggen, dat mij het aanroeren van dit onderwerp, door iemand van uw beroep, mijn grootste verbazing wekt!"

Raffles hief de hand op, waarin hij de sigaret hield en zeide rustig:

"Voor gij verder gaat moet ik u eerst waarschuwen, niet minachtend over mijn beroep te spreken. Dat doe ik ook niet over het uwe, ofschoon daartoe misschien wel aanleiding zou zijn. Ik laat het na, omdat ik er niet van op de hoogte ben. Kent gij het mijne soms?"

"Ik moet bekennen — — —" begon Richard Manoury verbluft.

"Matig u er dan ook geen oordeel over aan," vervolgde Raffles bedaard. „Misschien zult u later nog wel tot de gevolgtrekking komen, dat sommige inbrekers niet zijn, wat zij op het eerste gezicht lijken. Gij vermoedt nu waarschijnlijk, dat ge met iemand te doen hebt, die niet goed bij zijn verstand is, omdat hij op zulke oogenblikken over liefdesaangelegenheden met u spreekt. Misschien komt het, omdat ik zelf zeer weinig aan — — — deze uitspanning doe, dat ik altijd zooveel sympathie heb gekoesterd voor jonge lui, die het onder Amor's vleugels niet voor den wind gaat. Ik heb mij dan steeds gedrongen gevoeld als de goede toovenaar in het sprookje op te treden, die per slot van rekening alles ten beste schikt."

Richard Manoury was half uit zijn stoel opgestaan, ten prooi aan een verbazing, die duidelijk op zijn knap gelaat te lezen was.

Toen verscheen er een glimlach op zijn gezicht en het had weinig gescheeld, of hij was in lachen uitgebarsten.

Een kleine wending van de groote revolver in Raffles hand bracht hem echter aanstonds tot andere gedachten.

Hij lachte dus zachtjes voor zich heen en zeide toen hoofdschuddend:

"Ik meende steeds dat ik in mijn kort leven reeds heel wat had beleefd, maar ik moet erkennen, dat dit alles achter zich laat, wat mij ooit is overkomen. Een inbreker, — neem mij het niet kwalijk, maar ik kan werkelijk geen ander woord vinden, die zich aanbiedt als postillon d'amour."

"Een postiljon, mijn waarde heer Manoury,

wiens kundigheid en macht gij niet onderschatten moet. Ik mag gerust zeggen, dat de laatste bijna onbepaald is, naar mensche-lijke opvatting natuurlijk," hernam Raffles bedaard. „Maar laat ons verder gaan. Er schijnt vanmiddag iets gebeurd te zijn, wat onzen vriend Slokum aanleiding heeft gegeven, een dringend telegram te verzenden naar Philadelphia, waarin hij zijn zwager, Dolly's vader, uitnodigt, om met de eerste de beste boot naar Engeland te komen. liefst in gezelschap van den man, dien hij als zijn schoonzoon heeft uitverkoren. Het gevaar is dus dreigend."

Manoury zuchtte diep en zeide:

"Dat moogt u wel zeggen."

Hij scheen zijn zonderlingen toestand geheel vergeten te zijn en staarde droevig voor zich uit. Toen zuchtte hij voor de tweede maal en hernam:

"Het gevaar is zoo dreigend, dat ik niet weet hoe ik er het hoofd aan zal bieden."

"Die gemoedsstemming blijkt uit uw half voltooiden brief," zeide Raffles glimlachend. „Gij stelt het meisje allerlei plannen voor, die misschien niet zoo kwaad bedacht zijn, maar die waarschijnlijk zullen afstuiten op de strengheid van haar oom die haar op dit oogenblik waarlijk als een bulhond schijnt te bewaken."

"Dat doet hij ook, de oude man," kwam Manoury boos. „Hij laat haar geen oogenblik meer alleen uitgaan, sedert hij er achter is gekomen, ik weet niet op welke wijze, dat Dolly en ik door een gelukkig toeval met dezelve boot van Amerika naar Europa zijn overgestoken. Zij om een plezierreisje te maken en ik om weder naar mijn stiefvader terug te keeren, na gedane zaken in Amerika."

"Hebt gij daar oudheden verkocht, als ik vragen mag?"

"Ja."

"Hebt gij verstand van die soort dingen?"

"Dat zou ik wel meenen."

"Gij kunt dus wel een echt stuk van een nagemaakt onderscheiden?"

"Dat zou ik denken! Ik geloof niet dat er in geheel Londen nog tien deskundigen te vinden zijn als ik, dat durf ik gerust te zeggen."

"Alles wat ge dus in Amerika verkocht hebt, was deugdelijke waar?"

De jonge man trok de wenkbrauwen bijeen en zeide verontwaardigd:

"Gij zijt hier binnengedrongen om ons te bestellen, maar dat geeft u toch niet het recht, mij in mijn eigen huis te beledigen. Waarom hebt u die vraag gesteld?"

„Och zoo maar,” antwoordde Raffles langs zijn neus weg. „Ik meen te weten, dat uw stiefvader, laat ons zeggen, een weinig minder bedreven is in het onderscheiden tusschen echt en nagemaakt. Vraag er mijnheer Slokum maar eens naar.”

De jonge man was bleek geworden en zeide op doffen toon half tot zichzelf sprekend:

„Heeft de oude man weer misbruik gemaakt van mijn afwezigheid? Hij is toch werkelijk onverbeterlijk.”

Maar nu hief hij met een ruk het hoofd op en hernam eeningszins ongeduldig:

„Nu zou ik toch gaarne willen weten, met welk doel gij zoeven dit alles gezegd hebt. Gij wilt toch zeker niet in vollen ernst beweren, dat gij invloed zoudt kunnen uitoefenen op het besluit van mijnheer Hooper, om zijn dochter aan dien — — aan dien sokkenfabrikant te geven?”

„Misschien zou ik het toch wel kunnen, mijnheer Manoury. Maar daarvoor zou het noodzakelijk zijn, dat mijnheer Hooper hier was. Natuurlijk kan ik hem niet beïnvloeden, zoolang hij nog onderweg is.”

„Maar wat beteekent dit alles!” riep Manoury uit. „Hoe denkt gij ons beiden van nut te kunnen zijn, Dolly en mij?”

Weer hief Raffles de hand op en zeide toen:

„Pardon, mijn waarde heer, dat zijn beroepsgeheimen. Bijzonderheden kan ik u onmogelijk mededeelen. Wat ik u zoeven gezegd heb, had alleen ten doel, uit uw eigen mond de bevestiging te hooren van de vermoedens, welke ik uit den half afgemaakten brief meende te mogen afleiden. Nu ik weet, hoe de zaken tusschen u staan, wil ik u helpen — — — al was het maar bij wijze van dankbaarheid voor den rijken inhoud van de brandkast van uw stiefvader. Het handelen in oudheden, echt dan of nagemaakt, schijnt een lucratieve broodwinning te zijn. Zoodra de klad in het inbreken komt, zal ik mij haasten een dergelijke onderneming op touw te zetten. Maar nu genoeg gepraat. Het wordt waarlijk tijd, dat we u aan uw nachtrust overlaten. Wij hebben ook wat slaap, mijn makker en ik en wij verlangen naar rust. Wij kunnen dus niet anders doen, dan nu afscheid van u nemen, en u den raad geven, in de eerstvolgende dagen goed uw oogen open te zetten en u vooral over niets te verbazen, wat er ook moge geschieden. Apropos, het zal u als Engelschman natuurlijk wel bekend zijn, dat er op de grens van Schotland een klein plaatsje is, Gretna Green geheeten, waar u onmiddellijk zonder eenige

formaliteiten in het huwelijk kunt treden?”

„Ja, zeker, weet ik dat!” antwoordde de jonge man haastig. „Maar om te kunnen huwen, moet men met zijn beiden daar komen en ik zou wel eens willen weten hoe het mij moet gelukken Dolly van haar oom af te lokken, die haar beter bewaart, dan een cipier het zou kunnen doen.”

„Schandelijk,” zeide Raffles op een spottend verontwaardigden toon. „Wat ik zeggen wil, is Miss Dolly meerderjarig?”

„Verleden week geworden.”

„Dan komt alles in orde, of mijn naam is geen John Raffles,” zeide de Grootte Onbekende.

Bijna had Manoury een kreet van verbazing geslaakt.

„Wat, zijt gij die befaamde avonturier, naar wien Scotland Yard reeds geruimen tijd zoekt?”

„Die ben ik, mijnheer,” antwoordde Raffles met een buiging.

„En ik zou uw hulp aanvaarden?” barstte Manoury uit.

„Wel zeker zult ge dat, vooral, wanneer zij op zeer verborgen, discrete wijze wordt geboden. Tenminste wanneer gij geen ezel zijt, en dat wil ik voorshands nog niet aannemen. Bedenk wel, dat het voor mij steeds een aangename sport is geweest, hardvochtige vaders, tantes, ooms, voogden en grootvaders tegen te werken. Ik vind dat gij een voortreffelijk paartje zult vormen en zonder zelfs mijnheer Nibblepunch ooit te hebben gezien, gevoel ik een instinctmatigen afkeer van hem. Kent gij hem?”

„Ik heb hem een paar malen gezien,” bromde Manoury. „Een buffel, een vleeschbergkerel, die honderd kilo met een enkele hand met het grootste gemak boven het hoofd heft. Een bokser, een bruut in één woord.”

„Nu laat ge u verlokken tot onrechtvaardigheid, dat is duidelijk te zien,” zeide Raffles glimlachend. „Intusschen is het mij voldoende, dat Miss Dolly in 't geheel niets van hem wil weten. Ik mag het meisje heel graag en ik zal u spoedig toonen, wat de hulp van John Raffles waard is. En nu, mijn waarde heer Manoury, moet u werkelijk slapen. Gij behoeft volstrekt geen moeite te doen, ons uit te laten, wij vinden den weg wel. En daar ik bijna moet vreezen, dat gij u door overgrootte hoffelijkheid zoudt laten verleiden, om het toch te doen, zullen wij zoo vrij zijn, u hier tijdelijk op te sluiten. Ik zie daar een zeer gemakkelijke divan staan, die zou een uitmuntende rustplaats opleveren. Mocht gij echter aan uw bed de voorkeur geven,

dan kunt gij natuurlijk op de deur slaan en zoo de bedienden wekken. Maar dan zijn wij waarschijnlijk reeds ver. Mijnheer Manoury het was mij een eer en een voorrecht met u te mogen kennis maken."

Onder het spreken reeds had Raffles den sleutel uit het slot genomen. Hij gaf Brand

een wenk, die de zware tasch opnam. Het volgende oogenblik stonden beiden buiten het vertrek en de sleutel draaide knarsend in het slot. In een oogwenk waren zij de trappen afgedaald en een paar minuten later stonden de beide mannen weder in de Spencerstreet en haastten zich voort, met den buit beladen.

HOOFDSTUK VI.

ONDER SCHERPE BEWAKING.

Er waren vier dagen verlopen, sedert de inbraak had plaats gehad, welke den heer Shrub, handelaar in oudheden, ongeveer zestien duizend pond sterling armer had gemaakt, zonder nog te spreken van de juweelen en gouden sieraden, die nog wel eens twee duizend pond waard waren.

De bladen stonden er vol van, maar wonderlijk genoeg, maakte geen hunner melding van het gesprek, hetwelk de jonge Manoury met een van de beide inbrekers gevoerd had.

Deze had alleen medegedeeld, dat hij nog laat gewerkt had en zich juist naar zijn slaapkamer had begeven, toen hij een gerucht hoorde, en weder naar beneden was gegaan, waarna hij overvallen en machteloos gemaakt was, waarop de beide gemaskerde inbrekers hem in zijn eigen kamer hadden opgesloten.

Scotland Yard zond zijn beste speurhonden er op af, maar zonder resultaat. De daders waren onvindbaar.

En het duurde niet lang, of de naam van John Raffles werd gemompeld.

Alleen de langgezochte Grootte Onbekende had zulk voortreffelijk werk kunnen leveren, zonder een enkel spoor achter te laten. Geen afdruk, geen verbrande lucifer, geen knoopje, geen kleedingstuk, letterlijk niets, behalve eenige eindjes sigaret, maar daaraan had de politie al heel weinig, want het waren sigaretten die in de wereldstad bij millioenen werden gerookt.

En zuchtend, met woede in het hart, moest de hoofdinspecteur van Scotland Yard ook spoedig deze zaak weder rangschikken bij de vele onopgehelderde, waarbij John Raffles met een waarschijnlijkheid, die aan zekerheid grensde, als de dader kon worden aangemerkt.

Het was omstreeks elf uur in den morgen, toen er een taxi voor het groote hotel stil hield, waar Hannibal Slokum en zijn nicht hun intrek hadden genomen.

Er stapte een oude dame uit met een streng gezicht, met een grooten stalen bril op den neus, gewapend met een groote rieten tasch, en een ouderwetsche, donkergroene parapluie, zooals men ze alleen nog maar in kluchtspelen op het tooneel aantreft.

Zij was stemmig in het zwart gekleed, en droeg op het grijze haar, dat in een klein knotje op het achterhoofd was vastgemaakt, een eigenaardig matelotje, dat zij van tijd tot tijd recht schoof.

Zij betaalde den chauffeur, beknibbelde den man danig op zijn fooi, hetgeen tengevolge had, dat hij haar een paar krachttermen achterna riep, waaronder die van ouwe feeks nog het fatsoenlijkste was, en beklom toen met den stap van een grenadier de weinige treden van het terras.

In de vestibule liepen juist haastig eenige kellners voorbij.

De oude dame greep een hunner als het ware in de vlucht, door hem bij zijn jaspand te pakken en vroeg met een doordringende, bevelende stem:

„Mijnheer Hannibal Slokum, vlug wat."

„Uw naam?" vroeg de kellner, vrij ongeduldig.

„Ik begrijp eigenlijk niet, wat je mijn naam aangaat, man," hernam de oude dame snibbig, maar je kunt aan mijnheer Slokum zeggen, dat Miss Arabella Hotchpel er is."

„Wees dan zoo goed, mij te volgen," zeide de kellner.

„Op welke verdieping is het ?” vroeg de oude dame.

„Op de eerste, Miss.”

„En wil je mij dan naar een lift brengen, man ? Ben je gek ? denk je, dat je met een invalide te maken hebt ? Geloof je dat ik geen trappen meer kan klimmen ? Zie ik er uit als een wrak, of als iemand, die geen tien dagen meer te leven heeft ? De trap ! Maak wat voort.”

Verschrikt door dien uitval wendde de kellner zijn schreden naar de trap, op den voet gevolgd door de strijdvaardige oude dame.”

Spoedig stonden zij voor de deur van het vertrek van den spekkoning.

De kellner klopte aan en wilde het bezoek gaan aankondigen, maar Miss Arabella Hotchpel schoof hem eenvoudig terzijde, met de woorden :

„Verdwyn jij maar, man. Ik ben geen klein kind meer en ik kan mijzelf wel aandienen.”

Verbluft maakte de kellner dat hij uit de voeten kwam. Maar op de gang bleef hij nog even hoofdschuddend naar de gesloten deur kijken.

Miss Arabella echter deed een paar groote stappen in de richting van Slokum, die in zijn krant verdiept was geweest, terwijl Dolly met een ongelukkig gezicht en de wang op de hand leunend uit het raam keek, en stelde zich voor :

„Miss Arabella Hotchpel.”

Slokum stond langzaam op, legde even langzaam de reusachtige sigaar op het aschbakje, zette zijn lorgnet af en weer op en keek de dame aan.

Hij keek naar het scherpe profiel, als van een havik, naar dat zwarte dons onder den grooten neus naar de opeengeknepen lippen, naar de harde, doordringende oogen onder de zware wenkbrauwen en naar de geheele hoekige gestalte van de oude dame.

Toen knikte hij een paar maal goedkeurend en bromde voor zich heen :

„Net wat ik noodig heb.”

Hij legde nu haastig zijn blad weg, en zeide, zich tot de bezoeker wendend :

„Gij zijt iemand van uw tijd, Miss.”

„Dat ben ik ook anders, mijnheer Slokum, maar ditmaal moet ik mij zelf een groot verwijt maken, want ik ben bijna anderhalve minuut te laat. Is dat het meisje ?”

En meteen wees Miss Arabella met uitgestrekte vinger, alsof het een lans was, waaraan zij haar wilde rijgen, naar Dolly, die nauwelijks had opgekeken, toen de dame binnentrad, en op een toon, alsof zij het over een paard of een hond had.

„Ja, Miss, dat is mijn nicht Dolly Hooper,” antwoordde de spekfabrikant. „Neem plaats als ik u verzoeken mag. Gij hebt zeker uw papieren bij u ?”

„Hier zijn ze, mijnheer.”

Met deze woorden opende de bezoeker haar reticule en nam er een aantal papieren uit, welke zij Slokum ter hand stelde.

Deze liep ze aandachtig door, terwijl Miss Hotchpel haar blikken onderzoekend door het vertrek liet dwalen.

Eindelijk was Slokum met zijn lezing gereed.

Hij vouwde de papieren weder dicht, reikte ze Miss Hotchpel toe en zeide :

„Dat is in orde, Miss, en van heden af kunt gij u beschouwen als de dame van gezelschap van mijn nicht ! Ik heb u reeds in het kort medegedeeld, waar het om ging, toen gij op mijn advertentie kwaamt, waarin ik zulk een juffrouw van gezelschap vroeg.”

Slokum wierp een snellen blik op zijn nicht en vervolgde :

„Ik wensch, dat gij steeds in gezelschap van mijn nicht zult zijn, en haar geen oogenblik — versta mij wel — geen oogenblik uit het oog zult verliezen. Gij zult in een aangrenzend vertrek slapen — en ik hoop, dat gij een lichten slaap hebt.”

„Als een haas, mijnheer,” antwoordde de oude dame.

„Zooveel te beter ! Gij kent de voornaamste talen, naar ik uit uw getuigschrift zie, en gij zult die ook mijn nicht kunnen onderrichten. Aan haar opvoeding ontbreekt wellicht nog het een en ander — bij ons in Amerika houdt men er bijzondere denkbeelden op na.”

„Zeer bijzonder,” hernam Miss Arabella droogjes. „Zoudt gij mij niet eens aan uw nicht willen voorstellen ?”

„Kom eens hier, Dolly,” beval de oom van het jonge meisje.

Dolly stond als met tegenzin op en kwam slenterend aan.

„Is dat uw gewone loop ?” vroeg Miss Arabella scherp.

„Wat bedoelt u ? vroeg Dolly verbluft.

„Ik bedoel, of gij altijd loopt als iemand, die meedoet aan een wedstrijd in zaklopen ?”

Dolly haalde de schouders op en antwoordde niet.

De nieuwe dame van gezelschap bekeek haar van top tot teen, en vroeg toen op denzelfden vinnigen toon :

„Wat stelt het voor, wat gij daar aan hebt ?”

„Wat het voorstelt ? Wat zou het anders voorstellen dan een wandelcostuum !” riep

Dolly verbaasd uit. „Bevalt, het u niet?”

„Ik kan niet zeggen, of het mij bevalt of niet! Ik zou alleen maar willen opmerken, dat naar mijn meening een fatsoenlijk meisje zich niet op die wijze moet decolleteeren.”

„Goede hemel, mijn japon is bijna tot aan mijn kin dicht!” riep Dolly verontwaardigd.

Miss Hotchpel haalde verachtelijk de schouders op.

Zij vatte de stof van het sierlijke japonnetje tusschen haar vingers, haalde hoorbaar haar neus op en zeide:

„Echte zijde! Wat een verkwisting! Alsof een eenvoudig katoentje niet ruimschoots voldoende is, wanneer de dag pas is begonnen.”

De dame van gezelschap wendde zich tot Slokum en vervolgde:

„Gij zult mij toch zeker wel toestaan, daarin verandering te brengen, mijnheer Slokum?”

De spekvorst krabde zich eens achter het oor, want hij wist maar al te goed, dat er met zijn nicht op het gebied der kleeding eenvoudig niet te praten viel. Daarop trachtte hij de klip te omzeilen door te zeggen, terwijl hij zijn wenkbrauwen zoo hoog mogelijk optrok:

„Ik moet u zeggen, Miss, dat ik daar geen verstand van heb. Ik vind, dat een meisje volgens haar stand gekleed behoort te gaan en dat is alles. Maak dat met Dolly zelf maar uit — ik houd er mij buiten. Maar waar ik bepaald op sta is, dat gij haar geen seconde alleen laat. Ik ben tegenover haar vader aansprakelijk voor haar en gij weet wat er op het spel staat. Ik heb u dat reeds in het kort medegedeeld.”

„Maar ik wil geen politieagent achter mijn hielen hebben,” riep eensklaps Dolly heftig uit. „Dat zou papa zeker nooit goed vinden.”

Miss Hotchpel wilde juist verontwaardigd een opmerking maken, toen Slokum haar met een kalmeerend gebaar het zwijgen oplegde en zeide:

„In Philadelphia heb je ook een juffrouw van gezelschap gehad, vergeet dat niet.”

„Dat was geen juffrouw van gezelschap, dat was een gouvernante en ik was toen tien jaar,” riep Dolly woedend uit. „En als zij het gewaagd zou hebben, mij in de wielen te rijden dan zou ik haar de oogen hebben uitgekrabd.”

Slokum trok een benauwd gezicht en wierp een verholen blik op Miss Hotchpel die zich evenwel volstrekt niet liet afschrikken door het vooruitzicht, op dezelfde wijze te worden behandeld.

Ze trok eenvoudig de beenige schouders op en zeide terwijl ze haar neus nogmaals ophaalde:

„Dat was dan zeker een doetje, die gouvernante. Ik verzeker u, dat ik niet zou toestaan, dat men ook maar een gebaar in mijn richting waagde.”

En met veranderde stem, alsof zij dit onderwerp als afgedaan beschouwde, ging de dame voort, zich tot Slokum wendend:

„Gij wenscht zeker, dat ik maar dadelijk blijf? Ik heb er met alles op gerekend.”

„Dat zou ik zeer op prijs stellen,” antwoordde Slokum haastig, die maar al te blij was, dat hij nu verlost was van het toezicht op zijn recalcitrante nicht, die blijkbaar van zins was, te handelen in strijd met de strenge bevelen van haar vader.

„Dan zal Miss Dolly wel zoo goed zijn, mij mijn kamer te wijzen,” hernam Miss Hotchpel.

Deze jonge dame gaf in het geheel geen antwoord, maar toen de juffrouw van gezelschap zich omwendde, op wier gezelschap zij zoo weinig gesteld was, stak zij de tong tegen de oude dame uit, die het gelukkig niet zien kon.

Maar in haar plaats antwoordde haar oom snel:

„Natuurlijk zal Dolly dat gaarne doen, Miss Hotchpel. Gij neemt mij niet kwalijk, ik heb nog heel wat te doen. Ik zal u eenige uren alleen moeten laten.”

„Ik houd u niet op, mijnheer Slokum,” zeide Miss Hotchpel. „Gij kunt doen wat u het beste lijkt. Wat deze jonge dame betreft — ik denk wel spoedig een behoorlijk meisje van haar te zullen maken.”

„Doe dat — en zet beide ooren en oogen goed open,” hernam Slokum.

„Oom, dat vergeef ik je nooit,” barstte Dolly stampvoetend uit. „Mij als een staatsgevaarlijke misdadiger te behandelen. Ik zeg u — neem u in acht — dat loopt mis.”

Slokum wendde zich ongeduldig in zijn stoel om en zeide op strengen toon:

„Ik zou je aanraden, op je woorden te letten, jij bakvisch! Jij kunt nog niet voor jezelf zorgen, naar het schijnt, daarom moeten groote, verstandige menschen het voor je doen! En maak nu dat je weg komt, want ik ben door jou dwaze koppigheid al een paar dagen kwijt.”

Dolly keek een oogenblik zwijgend naar den breeden rug van haar oom, die zich al had omgewend en keerde zich toen met een gemaakt vriendelijk lachje tot de haar opgedrongen juffrouw van gezelschap.

„Zoudt gij mij het groote genoegen willen doen, met mij mede te gaan, opdat ik u uw kamer kan wijzen, Miss Hutspot?” vroeg zij op beminnelijken toon.

„Ten eerste is mijn naam Hotchpel en niet Hutspot, en ten tweede volgt op het woord „opdat” steeds de aanvoegende wijs. Gij hadt dus moeten zeggen, „opdat ik u uw kamer kunne wijzen”, onthoud dat.”

„Ik zal het niet vergeten, Miss Huts... Miss Hotchpel,” zeide Dolly onderdanig. „Wees dan nu zoo goed, mij te volgen, opdat ik u naar uw kamer vergezelle.”

„Zoo is het goed,” zeide Miss Hotchpel tevreden. „Ik volg u.”

De beide dames verlieten het vertrek en een oogenblik later was de juffrouw van gezelschap in haar kamer geïnstalleerd, die zich vlak naast die van het jonge meisje bevond.

En van dat oogenblik af zou Dolly Hooper onder een bewaking staan, zooals zelfs een gevaarlijk misdadiger niet te beurt zou vallen.

HOOFDSTUK VII.

EEN KAPER OP DE KUST.

Er waren nogmaals vier dagen verlopen sedert de arme Dolly aan de hoede van Miss Hotchpel was toevertrouwd en zij had inderdaad geen stap kunnen doen zonder dat de argusogen van die dame haar volgden.

Alle brieven, welke zij schreef, gingen door de handen van die strenge dame en als zij op een der enveloppen den naam ontdekte van den jongen Richard Manoury dan werd de brief onverbiddelijk aan de circulatie onttrokken, en aan Slokum ter hand gesteld, die er schuimbekkend van woede kennis van nam, hoe zijn koppige nicht zich den jongen man nog steeds niet uit het hoofd had gezet, ofschoon haar vader nooit toestemming tot het huwelijk zou geven.

De oude Hooper had nu eenmaal Henry Nibblepunch tot echtgenoot voor zijn dochter bestemd, en van dat denkbeeld zou hij niet terugkomen.

Slechts met den grootsten tegenzin schikte Dolly zich in een toestand, dien zij vernederend noemde.

Verliet zij het hotel, dan kon zij er zeker van zijn, dat Miss Hotchpel met een merkwaardige vlugheid dadelijk aan haar zijde stond.

Meende zij soms een oogenblik werkelijk onbewaakt te zijn, dan bleek het al spoedig, hoezeer zij zich vergist had — Miss Hotchpel dook plotseling en onverwacht op, en stond naast haar, met haar strenge smalle, tanige gezicht, haar doordringende oogen en op elkaar geklemde lippen.

De juffrouw van gezelschap vergezelde haar overal heen — naar den schouwburg, naar de modetentoonstelling, waar zij zich blijkbaar gruwelijk verveelde, en zelfs wanneer Dolly lust had in een ritje te paard, wist de oude dame er wel wat op te vinden — zij nam eenvoudig plaats in een klein auto welke eveneens het eigendom van het jonge meisje was, en volgde haar in dit voertuig.

En zoover ging de vrees van Slokum, dat zijn nicht een of andere streek kon uithalen, die wel eens onherstelbaar kon blijken, dat hij haar zakgeld tot het alleruiterste had beperkt,

en het haar niet eens mogelijk zou zijn, een eenigszins langen rit met een huurauto door de straten van Londen te maken.

Zoo stonden de zaken, toen omstreeks drie uur in den middag een reusachtige auto stil hield voor het terras van het hotel, waar Slokum en zijn nicht hun intrek hadden genomen.

Het was een geweldig groote Rolls Royce, grijs geschilderd en zeker van 80 paardekracht.

Uit de auto, waarvan de Amerikaansche kap was terug geslagen, en die plaats bood voor minstens negen personen, stapten twee heeren, die zich op het eerste gezicht voor den waarnemer als Amerikanen ontpopten.

Hun geheele kleeding wees er op, dat zij afkomstig waren uit het land, waar men houdt van ruime, gemakkelijk zittende kleeren diepe zakken en soepele stoffen.

De heer, die het eerst was uitgestapt, kon omstreeks vijf en vijftig jaar oud zijn. Hij was klein en mager, met een scherp geteekend gezicht en bevelende zwarte oogen.

Zijn haar was kort geknipt en spierwit.

Zijn metgezel was veel jonger en stak wel twee hoofden boven hem uit.

Hij was grof gebouwd en blijkbaar zeer sterk.

Zijn gelaat was breed en rood, en men kon het met den besten wil van de wereld niet sympathiek vinden, met de breede wangkwabben, de lichtgroene oogen, het lage voorhoofd en den breeden neus.

De oudste der beide heeren sprak een paar woorden tot den chauffeur, en daarop gingen beiden de trap van het bordes op.

Reeds was de portier hun tegemoet getreden.

„Is mijnheer Slokum in het hotel?“ vroeg de heer met het witte haar. „Ik ben Jack Hooper, zijn zwager. Mijn dochter logeert hier.“

Dadelijk was de portier één en al ijver.

Hij wenkte een kellner, die juist voorbij ging en zeide tot hem:

„Breng deze heeren onmiddellijk bij mijnheer Slokum.“

Hij wendde zich opnieuw tot Hooper en vervolgde buigend:

„De heeren worden al verwacht, naar ik meen.”

Hooper en Nibblepunch — want de man met het roode gezicht was niemand anders dan de fabrikant van tricot-ondergoederen, — volgden den kellner, die hen naar de kamer van Hannibal Slokum bracht.

De groothandelaar in spek en aanverwante artikelen was juist bezig, zijn das te strikken, toen de beide bezoekers werden aangediend.

Hij wendde zich haastig om, stak zijn zwager de hand toe, en zeide, met een diepe zucht van verlichting:

„Blij dat je er bent, Jack. Je ontheft mij van een groote verantwoording. Er viel met Dolly in den laatsten tijd niet meer om te springen. Vooral in de laatste dagen was het erg. Nu eens huilbuien, afgewisseld door vlagen van dolle pret, waarvan niemand de oorzaak kon doorgronden, noch ik, — noch Miss Hotchpel.”

„Wie is die dame?” vroeg Hooper, terwijl hij zich van zijn jas ontdoed.

„Dat is een juffrouw van gezelschap, die ik expres had aangenomen om Dolly te bewaken — en ik verzeker je, dat het noodzakelijk was. Henry, je verkleefde dienaar. Is de reis je goed gekomen?”

„Uitstekend, maar ik verlang niets liever, dan zoo gauw mogelijk weer terug te gaan!” antwoordde Nibblepunch nogal brommerig. „Waar is Dolly?”

„Bezig aan een handwerkje, onder toezicht van Miss Hotchpel.”

„Hoe ben je aan die dame gekomen?” vroeg Hooper.

„Door een advertentie! En ik verzeker je, dat ik het uitstekend getroffen heb. Een cipier had je dochter niet zorgvuldiger kunnen bewaken.”

„Was dat dan noodig?” riep Nibblepunch uit, terwijl zijn lichtkleurige wenkbrauwen zich fronsten en zijn gelaat een uitdrukking verkreeg van den kop van een kwaden bulldog.

„Dat was heel noodig, mijn waarde Henry,” antwoordde Slokum. „Er was namelijk een kaper op de kust verschenen.”

„Noem mij zijn naam en ik sla den kwibus de hersens in,” bulderde Nibblepunch.

„Nu niet te hard van stapel loopen, mijn waarde Henry, alles zal nu we in orde komen,” zeide Hooper sussend.

Hij wendde zich opnieuw tot zijn zwager en ging voort:

„Zoodra we je telegram ontvingen, waarin je mij mededeelde, dat Dolly dien jongen Engelschen kwast — je weet wel — op de boot

had terug gezien, en dat hier die zotte liefdes-historie was voortgezet, hebben wij ons ingescheept Het was juist op het nippertje en wij hebben een extra trein moeten huren.”

„Al hadden wij ieder afzonderlijk een extra trein moeten nemen, dan nog zou ik niet geaarzeld hebben,” riep Nibblepunch uit. „Zouden wij Dolly nu niet eens gaan begroeten, mijnheer Hooper?”

„Uitstekend, mijn waarde Henry,” kwam Hooper.

Slokum had nu zijn toilet voltooid, en de drie mannen verlieten het vertrek, klopten twee deuren verder aan en traden de fraaie zitkamer binnen waar Dolly zich bevond, onder toezicht van haar juffrouw van gezelschap.

Zoodra het jonge meisje haar vader zag, sprong zij op, vloog hem om den hals, en kustte hem hartelijk op beide wangen.

Zij liet hem los, draaide als een tol in het rond, klapte in de handen en riep opgewonden uit:

„Wat ben ik blij, dat je er bent, paps! En je hebt nog iemand meegebracht zie ik. Was dat noodig geweest?”

„Of dat noodig was? Me dunkt dat je aanstaande man toch wel het recht heeft, om met mij mede te komen, als wij beiden hooren, dat je misbruik van vertrouwen gemaakt hebt en met dien kwast van een — — — nu ja, ik wil zijn naam niet noemen, waar Henry bij is — met dien vlegel dan, weer nieuwe connecties aanknoopt, achter mijn rug en tegen mijn zin.”

„Wat het eerste betreft, papa, ik wist werkelijk niet, dat ik mijn lieven Dick op de boot zou ontmoeten, dat kunt u op mijn eerwoord gelooven. Het was louter toeval. Maar ik wil volstrekt niet ontkennen, dat ik het dol vond.”

Henry was met gebalde vuisten op Hooper toetreden en zei nu:

„Ik geloof, mijn waarde Hooper, dat het hoog tijd wordt, aan deze vertooning een einde te maken. Gij hebt mij Dolly beloofd — en wij zijn te lang zakenvrienden geweest om u aan die belofte te kunnen onttrekken.”

„Daar denk ik ook geen seconde aan.”

„Welnu, als dat zoo is, laten wij dan aanstands naar Amerika terugkeeren, over drie dagen gaat er weer een boot.”

„En dan?” vroeg Dolly, terwijl zij met de handen op den rug gevouwen Henry uitdagend aankeek.

„Dan trouwen wij,” antwoordde de reus met het roode gezicht.

„En als ik niet wil?”

„Dan trouwen wij toch,” riep Nibblepunch uit.

„En vind je dat maar goed, paps?” riep Dolly terwijl zij zich met de handen in de zijde voor haar vader plaatste.

„Ik vind, dat Henry een voortreffelijk echtgenoot voor je zal zijn en het huwelijk zal plaats hebben, zoodra wij weer in Amerika terug zijn. Maak je dus reisvaardig, want we vertrekken over drie dagen.”

„En mijn rondreisje door Europa?”

„Dat kun je later maken in gezelschap van je man. Bij wijze van huwelijksreis,” antwoordde Hooper.

Zijn blik was onder het spreken gevallen op de juffrouw van gezelschap, die was opgestaan, maar zich zwijgend wat op den achtergrond hield, en hij wendde zich nu tot Slokum met de vraag:

„Dat is zeker de dame, waarvan je mij gesproken hebt.”

„Ja paps, dat is Miss Hutspot,” riep Dolly vroolijk uit. „Hoe vind u haar?”

„Mijn naam is Hotchpel, mijnheer Hooper,” zeide de strenge dame van gezelschap, terwijl zij een paar passen naar voren kwam. „Mejuffrouw uw dochter schijnt er een kinderlijk genoegen in te vinden, mijn naam te verhaspelen.”

„Is u overigens nog al tevreden over mijn dochter geweest? Heeft zij u niet te veel last berokkend?”

„Zij heeft mij zooveel last berokkend, mijnheer Hooper, als een pas gevangen tijger zijn temmer maar kan veroorzaken — maar voor het overige heb ik niet te klagen.”

Op dit oogenblik, zonder eenige waarschuwing, barstte Dolly in een lachbui uit, die haar bijna dreigde te doen stikken, en ijfde naar een sofa, waarop zij zich heen en weer rolde, niet in staat om zich te bedwingen.

Hooper keek zijn zwager stom verbaasd aan.

„Wat moet dat nu beteekenen?” vroeg hij.

Slokum haalde de schouders op en antwoordde:

„Ik weet het niet. Niemand weet het! Ik heb je al gezegd, dat ze zoo is in de laatste dagen.”

„Ik denk dat het zenuwen zijn, mijnheer Hooper,” zeide Miss Hotchpel, die op het jonge meisje was toegetreden om haar te kalmeeren. „Jonge meisjes van haar leeftijd hebben dat wel meer.”

„Nu, het zal wel over gaan als zij eenmaal getrouwd is,” hernam Hooper.

Henry had intusschen zijn hand in den wijden zak van zijn jas gestoken, en haalde er een pakje uit, dat hij open maakte.

Er zat een fraai etui van Marokkijnleder in, hetwelk hij Dolly overhandigde, die weder was opgestaan en haar lachtranen afwischte.

„Mijn huwelijkscadeautje — en er komt nog meer,” zeide hij kortaf.

Dolly nam het etui onverschillig aan, opende het, wierp even een blik op het prachtig paarlen halssnoer, en zeide toen met een licht hoofdknikje:

„Heel aardig van u.”

„Veertig duizend dollar,” merkte Nibblepunch laconiek op.

„Mijn hemel, wat een massa geld voor zoo'n dom gansje als ik ben,” zeide Dolly, terwijl zij het etui dicht klapte en met een nonchalant gebaar op het tafeltje zette.

„Luister nu eens,” riep Hooper uit. „Morgen zullen wij een intiem dinertje hebben en ik hoop, dat ook Miss Hotchpel ons de eer zal aandoen er aan deel te nemen, die zoo goed heeft opgepast, dat mijn dochter geen kwade streken heeft kunnen uithalen. Wij zullen dat tevens beschouwen als een verlovingsdiner ter eere van mijn dochter en Henry Nibblepunch — dien ik het een voorrecht acht, mijn aanstaanden schoonzoon te mogen noemen! Wij nemen natuurlijk hier in het hotel onzen intrek.”

„Maar de vormen, mijnheer Hooper,” merkte Miss Hotchpel op, en er kwam een trek van afschuw op haar tanig gelaat.

„De vormen kunnen naar de weerlicht loopen, ik ben toch de vader van Dolly!”

En zoo bleef het afgesproken, — den volgende dag zou in een der fraaie kamers van Slokum het kleine familiedinertje plaats hebben, waarop de verloving van Dolly Hooper en Henry Nibblepunch met eenige plechtigheid zou worden gevierd.

HOOFDSTUK VIII.

DE LIEFDE ZEGEVIERT.

Het was omstreeks half tien in den morgen, toen Nibblepunch reeds op de deur kwam kloppen van de zitkamer van Dolly Hooper, met het voornemen, haar uit te noodigen, in de groote auto, welke hij uit Amerika had meegebracht, een rit door Hyde Park te maken.

Hij kreeg echter volstrekt geen antwoord.

Reeds wilde hij zijn kloppen herhalen, toen er een kellner naderde, die op beleefden toon zeide :

„Ik vrees, dat gij tevergeefs klopt, mijnheer! Mejuffrouw Hooper is reeds een half uur geleden met haar juffrouw van gezelschap uitgegaan, om inkoop te doen — ik geloof dat zij spraken van een kleine verrassing.”

„Zeiden zij niet, wanneer zij zouden terug komen?”

„Het kon wel tegen lunchtijd worden en misschien zouden zij zelfs wel genoodzaakt zijn in de stad te lunchen, mijnheer,” antwoordde de kellner.

De fabrikant van tricot-goederen trok een zuur gezicht en ging heen zonder iets te zeggen.

Hij maakte zijn aanstaanden schoonvader deelgenoot van den tegenslag en de beide heeren gingen daarop op eigen gelegenheid de stad in, en zij maakten de opmerking, welke bijna alle Amerikanen in dat geval maakten: Londen is een aardig stadje, maar toch niet veel meer dan een dorp, vergeleken bij New-York.

Zij keerden tegen lunchtijd terug, maar Dolly en de juffrouw van gezelschap waren nog niet terug gekeerd.

Daar Hooper zoowel als Nibblepunch van de gelegenheid gebruik wilden maken om eenige Engelsche handelsvrienden persoonlijk op te zoeken, en voor dien middag een afspraak hadden, bleven zij niet wachten, maar reden weder in de reusachtige Rolls Royce Londen in.

Het was bijna half zes, toen zij terug keerden en zij vonden Miss Hotchpel in de kleine salon, welke Dolly gebruikte, bezig met haar onafscheidelijk haakwerkje.

De oude dame stond op en zeide tot de binnentredende heeren :

„Gij moet Miss Dolly nog excuseeren, zij is wat te bed gaan liggen, want zij had erge hoofd-

pijn. Ik heb haar een paar aspirine-pastilles laten slikken, en tegen den tijd van het diner zal zij, daar ben ik zeker van, wel weder te voorschijn komen! Zij heeft echter verzocht volstrekt niet te worden gestoord. Op het oogenblik slaapt zij rustig, gelukkig.”

De beide heeren verwijderden zich, Henry Nibblepunch tamelijk uit zijn humeur.

Het werd nu tijd om zich te gaan kleeden, en daarom stak de jonge man zich in den rok, op zijn slaapkamer, die op dezelfde verdieping gelegen was.

Toen hij deze weder verliet sloot hij de deur zorgvuldig, daar hij een groot bedrag aan bankbiljetten uit Amerika had meegenomen, behalve zijn chequeboekje.

Hij begaf zich naar het vertrek, waar Slokum en zijn nicht steeds de maaltijden gebruikten, en vond daar reeds dezen heer, zijn aanstaanden schoonvader en Miss Hotchpel, nog altijd met hetzelfde zure wrange gezicht, vereenigd.

De tafel was reeds gedekt, de soep dampte op tafel, en daarnaast wenkte een groote zilveren schotel met uitgelezen horsd'oeuvre.

Nu en dan wierp Hooper een blik op zijn horloge en eindelijk riep hij ongeduldig uit :

„Wat drommel, waar blijft dat meisje nu? Zij kan nu toch wel uitgeslapen zijn.”

„Dat zal wel, mijnheer Hooper,” merkte Miss Hotchpel op. „Ik denk dat zij op dit oogenblik wel volkomen wakker zal zijn, ja, zij is bepaald goed uitgeslapen. Het is een uitgeslapen meisje. Ik wil eens gauw zien, waar zij blijft.”

„Doe dat,” zeide Hooper. „En zeg dat zij wat voortmaakt, want dat de soep op tafel staat.”

De oude dame verliet het vertrek met haar loop als een dragonder, en de drie heeren bleven alleen.

Er verstreek bijna een kwartier.

Nu en dan keken de heeren elkander aan, maar er werd niet veel gesproken.

Het was alsof er iets in de lucht hing, dat hen zenuwachtig en prikkelbaar maakte.

Eindelijk sprong Henry op en riep :

„Ik zal zelf eens gaan zien. Ik kan mij niet

begrijpen, waar die oude heks blijft. Er zal toch niets met Dolly gebeurd zijn?"

En zonder antwoord op zijn vraag af te wachten liep hij de eetkamer uit, juist toen een kellner verbaasd aankwam met een stapel borden, meenend dat het gezelschap de soep nu wel genuttigd zou hebben.

Nibblepunch begaf zich naar de deur van het appartement van Dolly, klopte aan, maar kreeg geen gehoor.

Hij trachtte de kruk om te draaien, maar dat wilde hem niet gelukken, want ze was op slot.

Toen probeerde hij het met de deur van de kamer, die hem als van Miss Hotchpel was aangewezen.

Deze deur was geopend, maar er was niemand in het vertrek aanwezig.

„Daar begrijp ik niets van,” bromde Nibblepunch voor zich heen. „Waar zit het oude mensch?"

Hij ging weer terug om te zien, of de beide dames misschien van een anderen kant de eetzaal waren binnengekomen, maar toen hij zijn eigen kamer passeerde, bedacht hij, dat hij geen sigaretten bij zich had gestoken.

En de liefde voor Dolly Hooper nam niet in die mate al zijn gedachten in beslag, dat hij zijn sigaretten er voor vergat.

Hij haalde dus zijn deursleutel uit zijn zak, stak deze in het slot, maar merkte tot zijn verrassing, dat hij den sleutel niet behoefde om te draaien, de deur ging aanstonds open.

Hij trad binnen en bleef met de kruk in de hand stom van verbazing en verontwaardiging staan.

Bij een der kasten stond Miss Hotchpel, die blijkbaar zoeven doende was geweest, een paar kleedingstukken te onderzoeken.

Zij had een zware sigaar in den mond en dampte er genoeglijk op los.

Bij het opengaan van de deur hief zij slechts even het hoofd op en zeide op haar gewonen bevelenden toon:

„Doe de deur dicht — merkt gij niet eens dat het tocht?"

Onwillekeurig gehoorzaamde de jonge man. Toen barstte hij uit:

„Wilt gij mij eens zeggen, wat dat betekent? Wat voert gij hier in mijn kamer uit? Wat hebt gij in mijn kast te zoeken?"

„Ik weet niet juist meer wat mijn oorspronkelijk doel was, maar ik geloof dat ik naar uw portefeuille zocht. Ik heb haar echter op een andere plaats gevonden, er zat niet veel in, nauwelijks een paar duizend pond — en dat

is toch weinig voor een man van uw rijkdom."

Nibblepunch keek alsof hij plotseling gek was geworden.

Hij meende zijn ooren niet te kunnen gelooven en had een gevoel, of hij zoeven met een hard stuk hout een slag op het hoofd had gekregen.

Toen deed hij een paar stappen naar de juffrouw van gezelschap toe, en riep woedend:

„Zoo zoo, een hotelrat dus. Nu ik ben blij dat ik je op heeterdaad betrapt heb, juffie. Geef dadelijk mijn portefeuille terug en ga daar in dien stoel zitten, tot ik om de politie getelefoneerd heb."

„Ik geef uw portefeuille niet terug, ik ga niet zitten en gij telefonneert ook niet om de politie, want alle draden, die gij hier in het vertrek kunt aanwijzen, zijn doorgesneden, die van de electricische schellen inclusief."

„En denkt ge soms, dat dat mij verhinderen zal je bij je kladden te nemen, ouwe helleveeg?" riep Nibblepunch woedend uit. „Maar mensch, ik kan je tusschen twee vingers kraken."

En meteen deed de jonge man een stap in de richting van de dame van gezelschap, om haar bij den pols te grijpen.

En van dat oogenblik af herinnerde hij zich niets meer, tot dat hij veel later ontwaakte in een zeer groote, ledige hangkast, stevig gebonden en met een doek voor den mond.

Want zelfs zonder de sigaar uit den mond te nemen, had de oude dame hem met de linker vuist zoo geweldig hard tegen de kaak geslagen, dat hij als een blok omviel, en op de breede divan te land kwam.

„Dat is één," mompelde Raffles voor zich heen — want men zal nu wel begrepen hebben, dat niemand anders dan de Groote Onbekende op zoo'n voortreffelijke wijze de rol van oude dame van gezelschap vervulde.

In een oogwenk had hij den man met een paar sterke riemen de armen op den rug gebonden, en na hem een doek voor den mond te hebben bevestigd, sleepte hij het zware lichaam niet zonder eenige moeite naar een kast, ruim als een kleine kamer, waarin hij hem nederlegde, waarop hij de deur weder sloot en den sleutel in zijn zak stak.

Hij verliet vervolgens het vertrek, na kalm de sigaar op het aschbakje te hebben gelegd, stak de gang over, en ging de eetzaal binnen.

De twee heeren zagen haar met open mond aan.

„Alleen?" vroeg Hooper eindelijk, en zijn stem had, zonder dat hij goed begreep waarom, een schorren klank.

„Heelemaal alleen,” antwoordde de gewaande Miss Hotchpel.

„Mijn dochter is dus nog altijd ziek?”

„Ik denk dat zij zoo gezond is als een visch, mijnheer Hooper.”

Hooper stond half van zijn stoel op, en keek de oude dame aan, alsof hij aan haar verstand twijfelde.

Toen stamelde hij:

„Zoo gezond als een visch? En zoeven zeydet gij...”

„Dat was een vergissing, mijnheer Hooper.”

„Maar als zij niet ziek is, waar is zij dan?”

„Ik denk, dat zij op dit oogenblik wel weer in Londen zal zijn — en op weg hierheen.”

Hooper drukte beide handen tegen de slapen, en staunde:

„Ik heb een gevoel, of mijn hoofd zal springen. Wat beteekent dat allemaal? Waar is Henry Nibblepunch?”

„Dat weet ik niet mijnheer Hooper — ik ben geen kindermisje.”

„Maar wat zegt gij van mijn dochter, die hier heen onderweg is? Wat beteekent dat? Hebt gij haar in den loop van den dag verlaten?”

„Sedert negen uur heb ik haar niet meer gezien, mijnheer Hooper.”

Een daverende vuistslag op de tafel deed de borden en glazen rinkelen.

„Maar voor den duivel, gij zijt toch aangenomen en betaald, om mijn dochter niet uit het oog te verliezen,” schreeuwde Hooper woedend. „Waar hebt gij haar dan om negen uur gelaten?”

„Aan het station, mijnheer Hooper.”

„Het Station? Welk station?”

„Coventry Cross, mijnheer.”

Bijna stikkend van woede hernam Hooper:

„Wat had zij op dat station te maken?”

„Zij ging op reis, mijnheer.”

„Alleen?”

„Neen, in gezelschap van een jongmensch.”

„Zijn naam?”

„Richard Manoury.”

„En het doel van hun reis?”

„Greta Green.”

„Wat is dat voor een plaats?”

„Dat is de eenige plaats in Engeland mijnheer Hooper, waar men onmiddellijk in het huwelijk kan treden, wanneer slechts de man de noodige papieren kan overleggen.”

Hooper, die in zijn drift geheel was opgezezen uit zijn stoel, liet er zich met een plof weer in vallen.

De slag was hevig en raak geweest.

Hij keek de gewaande dame van gezelschap

als versuft aan en barstte toen uit:

„Dus — daar hebt gij de hand in gehad?”

„Dat heb ik mijnheer Hooper en ik heb mij nog nooit zoo opgewekt gevoeld.”

„Dan zijt gij een gemeene bedriegster.”

„Het woord klinkt wat ruw. Ik wil echter erkennen, dat ik een ander ben, dan voor wie ge mij gehouden hebt. Ik gevoelde sympathie voor de jongelui, ik gevoelde een bijzonder groote antipathie voor mijnheer Nibblepunch en ik ben altijd een man geweest, die zijn ingeving steeds en overal volgt.”

En met deze woorden zette Raffles met een vlugge beweging de grijze pruik af, knoopte met rappe handen het zwarte costuum open, dat van hem afgleed, schopte het in een hoek, richtte zich op, zoodat hij wel een voet scheen te groeien en keek nu glimlachend de beide heeren aan, die in de letterlijke beteekenis meenden te droomen.

„Dat is — dat is — — —” begon Slokum hakkelend.

„Dat is een van de grootste ezelachtigheden, welke gij ooit begaan hebt, mijnheer Slokum,” hielp Raffles hem op weg. „Troost u echter — er zijn menschen geweest, nog heel wat verstandiger dan gij, die ik er in liet loopen.”

„Maar ik zal dat huwelijk ongedaan maken,” schreeuwde Hooper woedend. „Ik zal eens zien of er geen wet is, al ben ik hier dan maar in Engeland, die mij terzijde zal staan.”

„Al uw moeite zal nutteloos zijn,” antwoordde Raffles op ernstigen toon, terwijl hij bezig was zorgvuldig de grijze haartjes te verwijderen, die zijn eigen wenkbrauwen hadden bedekt. „Geen Engelsche wet kan u in dit geval helpen. Een huwelijk in Gretna Green gesloten, is hier te lande even wettig als ieder ander huwelijk, waarbij de wettige termijn tusschen ondertrouw en huwelijk in acht is genomen. En ik zou u raden u niet te beklagen, want ik heb den jongen Manoury leeren kennen als een ferm knaap met een hart van goud, eerlijk, ijverig en die werkelijk liefde voelt voor uw dochter, wat hij bewijst, door haar onder deze omstandigheden te trouwen, ofschoon hij heel goed weet, dat gij u op hem kunt wreken, door uw dochter geen dollarcent bruidschat mede te geven.”

Dit laatste argument scheen zijn invloed op Hooper niet te missen.

Zijn trekken ontspanden zich een weinig en hij wilde juist iets zeggen, toen eensklaps de deur open vloog.

Dolly en Richard stonden op den drempel met een ernstige uitdrukking op het gelaat,

een weinig verlegen, maar blijkbaar innig gelukkig.

Zij traden schoorvoetend op Hooper toe, die niet eens veel tijd noodig had, om den strijd in zijn binnenste uit te vechten, vooral toen Raffles, die langzaam naar de deur geretireerd was, de opmerking maakte:

„Gij zijt een Amerikaan, mijnheer Hooper! Spreekt het doortastend optreden van mijnheer Manoury niet meer tot uw verbeelding dan dat van dien sokkenbarbaar, die op dit oogenblik, op dit plechtige oogenblik van zijn verloving, nergens te bespeuren valt? Heeft mijnheer Manoury hier niet echt Amerikaansch gehandeld?”

Dit scheen de deur dicht te doen.

Raffles had Hooper onmogelijk op een kwetsbaarder plek kunnen treffen.

Hij aarzelde nog even, spreidde toen zijn armen uit en riep:

„Blikslagersche kwajemeid — ik had moeten weten, dat je je koppigheid van je vader geërfd hebt! Neem hem dan — en word gelukkig met hem.”

Daarop wendde hij zich tot Raffles en vervolgde, met zijn dochter in de armen geklemd:

„De drommel mag mij halen, als ik weet wie gij zijt, of wat eigenlijk uw plannen waren, maar ik moet u zeggen, dat gij het kranig hebt opgeknapt. Ja, als ik niet vreesde u te beleedigen, zou ik er zelfs een belooning voor over hebben, om u voor uw moeite schadeloos stellen.”

„Doe geen moeite, mijnheer Hooper,” antwoordde Raffles koeltjes. „Mijnheer Manoury kent mij. Ik ben John Raffles. Van uw gewezen

schoonzoon heb ik omstreeks twee duizend pond ontvreemd — en in uw slaapkamer en die van dezen waarden heer — Slokum is zijn naam — heb ik tot mijn genoegen bijna drie duizend pond kunnen buit maken! Wat het paarden halssnoer betreft, door dat jonge mensch met dien onzinnigen naam aan Miss Dolly geschonken, zij scheen er toch volstrekt geen prijs op te stellen, en daarom heb ik het mij maar toegeëigend, bij wijze van souvenir. Ik wil u thans groeten mijne heeren, en voor mevrouw Manoury, die mij al vier dagen kent, als — — — een vriend, zal ik steeds de warmste sympathie blijven koesteren! Thans echter zal ik tot mijn groot leedwezen verplicht zijn u hier een oogenblik op te sluiten, want de ervaring heeft mij geleerd, dat dankbaarheid meermalen niet langer duurt dan een man noodig heeft om tien stappen te doen. Ik groet u allen zeer — en ik vertrek, met de beste wenschen voor het geluk van het jonge paar, dat ik heb mogen helpen vereenigen.”

Het volgend oogenblik was Raffles buiten het vertrek.

Een sleutel knarste in het slot.

Vijf volle minuten zaten daar binnen de menschen doodstil elkaar aan te kijken.

Toen trad Dolly naar het raam, schoof het gordijn terzijde en zag Raffles weg rijden in een kleine, zeer snelle auto.

Hij keek nog eens glimlachend naar het venster op en nam zijn hoed af.

En het jonge meisje wuifde terug, zooals zij het naar een goeden, trouwen vriend zou hebben gedaan.

De volgende aflevering bevat:

Een woekeraar in de klem.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

—
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

—
MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST
en
GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookerij en de geruststellende zinsmede in uw ad-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(wg.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

= FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”